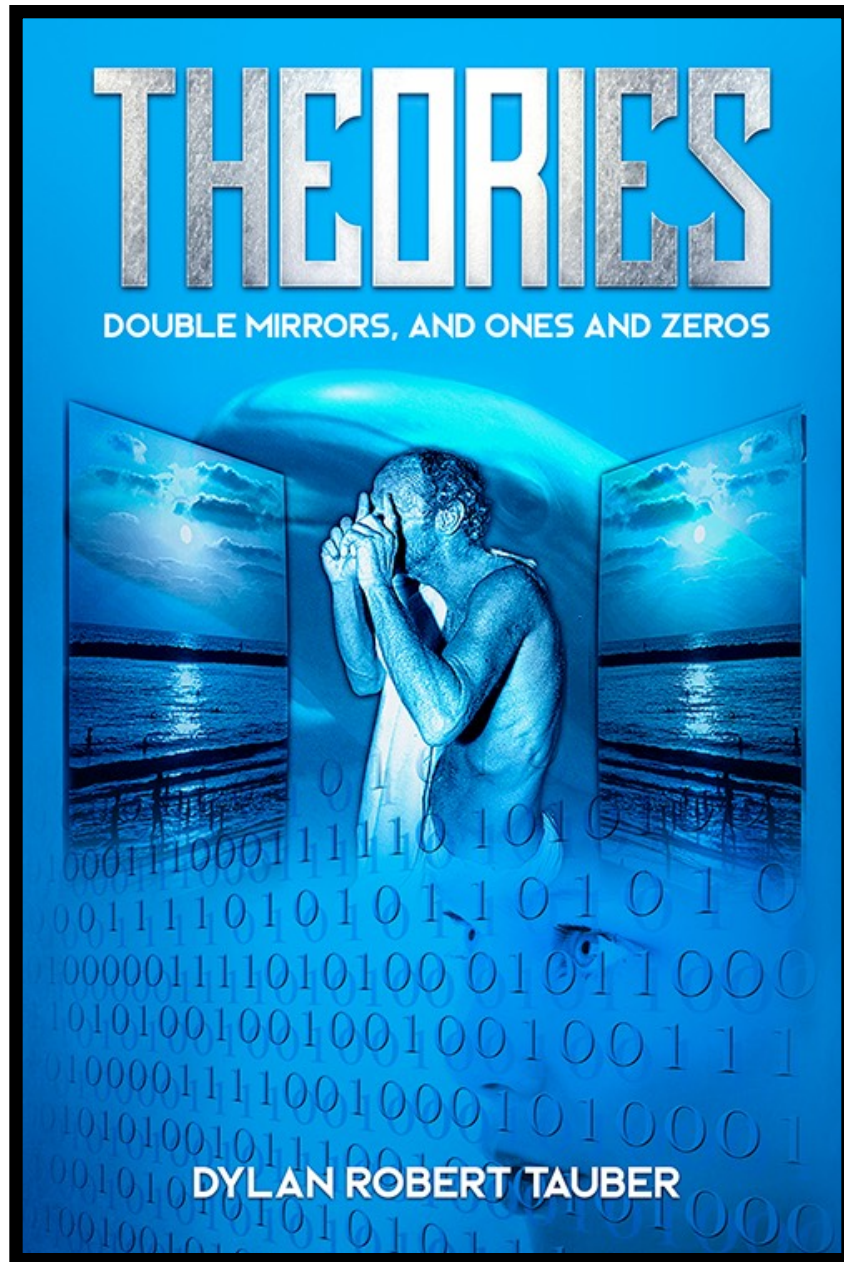

מראות כפולות

© זכויות יוצרים, 1994-2019.

כל הזכויות שמורות לדילן רוברט טאובר

[מהדורת ספר אלקטרוני 1.3 - 14.12.2019]

לקראת סוף תקופתי באוניברסיטת קולומביה התבקשתי לכתוב עבודה על האופן שבו הפילוסופים שקראנו בקורס התמודדו עם הסברת המצב האנושי. במקום זאת החלטתי לבטא את מחשבותי שלי בנושא. אני מסכם רעיונות אלה בביטוי "מראות כפולות", כרמז למטפורה שניסחתי לבסוף בשנת 1994, המסבירה כי החוויה הרוחנית של האדם נטועה בהתבוננות עצמית. הנה המכתב לפרופסור שכללתי בהקדמה:

פרופ' _____:

אני מתנצל על האיחור בהגשת העבודה. רעיונות אלה הם שיאה של מסכת חיפוש אחר חזון - שנים של מחשבה, שעשויות לדרוש זמן רב אף יותר כדי להעבירן לאחרים. יש לראות בעבודה הזאת סיכום של "מראות כפולות", תוצאה של הדיאלוג הפנימי וההתבוננות העצמית שהרחיקו אותי הן מן "העולם האמיתי" והן מן ההווה במשך השנתיים האחרונות. בשום אופן אין לראות בה יצירה שלמה; אני מטיל ספק ביכולתי לבטא את רעיונותי במלואם במסגרת זו.

אף על פי כן, בעיניי המאמר הזה הוא הצלחה וצעד גדול קדימה. הוא מסכם רעיונות שעד עתה הוסברו רק באמצעות 390 עמודים של חוויות אישיות ושני כוננים קשיחים מלאים בדימויים ממוחשבים. ביום שבו אשיג את מטרתי ואצליח להעביר את רעיונותי במלואם, אטוס בחזרה לתל אביב ואצטרף מחדש לגלי הים התיכון וליהודי החדש. ישראל, ארצה של האישה האתיופית, היא אחרי הכול המקום שבו גילה האדם את הערך הרוחני שבהתחברות אל ההווה, אל הקהילה ואל הטבע. אל האחר. קבוצת החלוצים הרוחניים הזאת של האנושות מכנה את עצמה ישראלים. אני מכנה אותם "היהודי החדש". אני מקווה שיום אחד נוכל כולנו ללכת בעקבותיהם ולהגשים את הנבואה שהיהודים יהיו אור לגויים בדרך שמחבר המילים הללו לא היה יכול להעלות בדעתו.

אני אסיר תודה לך על שאפשרת לי את הגמישות לכתוב על רעיונות אלה במסגרת הקורס שלך. ולמי שחולק על גישתך: אם החיפוש אחר האמת אינו במקומו במוסד הזה, הרי שהבטחתו להעניק "השכלה" היא שקר. אפשר לקרוא לנצח, אך כשהאבק שוקע עדיין נותרים לכודים במערה. הקיסר שאתם מכנים קולומביה עירום לחלוטין.

2.5.1995

דילן טאובר

תוכן העניינים

מראות כפולות

אחדים ואפסים

מראות כפולות

את חיפושה הבלתי נדלה של האנושות אחר אמת / אלוהים / אהבה - או כל שם אחר שנבחר לחיפושנו אחר האינוסוף - אפשר להסביר באמצעות מה שאני מכנה תיאוריית "המראות הכפולות". תודעתנו פועלת כמראות מקבילות, היוצרות אשליה המעניקה לכל דבר בחיינו אפשרות למשמעות אינסופית. כמו רוב בעלי החיים, חושינו קולטים עולם פיזי: האור מוחזר מעצמים מוחשיים אל הרשתית ושולח מסר כימי שהמוח מפרש. ההשתקפות הזאת מעוררת תהליכים כימיים נוספים, המובילים לכל ההתנהגויות הטבעיות של בעלי החיים. השימפנזה רואה את הבוטן ואוכלת אותו.

כהומו ספיינס אנו שונים: אנו מהרהרים בקיומנו ומנתחים מרחוק את תפיסת החושים שלנו. היכולת לזכור ולהתבונן בעבר מעניקה למעשה "מראה" שנייה, המתחברת להשתקפות הראשונה ויוצרת את אשליית האינוסוף. אנו דומים לשימפנזה החיה בין שתי מראות מקבילות ורואה שוב ושוב לא רק את הבוטן שמולה, אלא גם את השתקפות הבוטן, את השתקפות ההשתקפות וכן הלאה. לכן בני האדם אינם רק אוכלים את הבוטן, אלא תוהים מדוע הם אוכלים אותו, איך היה נראה העולם בלעדיו וכיצד ראוי להתייחס אליו. כשם שמראות מקבילות יוצרות אשליה של אינוסוף, כך אנו בונים מושגים של נצח, אלמוות, נשמה, אלוהים ורוחניות. מרגע שאשליית האינוסוף נתפסת, היא מקבלת חיים משלה ונעשית כוח הגדול לאין שיעור מן האדם בן התמותה שבאמצעותו נתפסה. מחשב מסוגל לפלוט אחדים ואפסים, אך רק האדם מסוגל לתפוס את אלוהים. העמידו מול מראה כל בעל חיים אחר - מלבד פרימטים מפותחים ודולפינים - והוא לא יזהה את השתקפותו. ההתבוננות העצמית היא שעושה אותנו אנושיים.

שתי המראות של תודעתנו יוצרות דואליות בטבענו. הדואליות הזאת נעשית מטפיזית ולכן בלתי רציונלית; משום כך קשה, אם לא בלתי אפשרי, לתרגם את החוויה הרוחנית למסגרת הרציונלית של מילים.

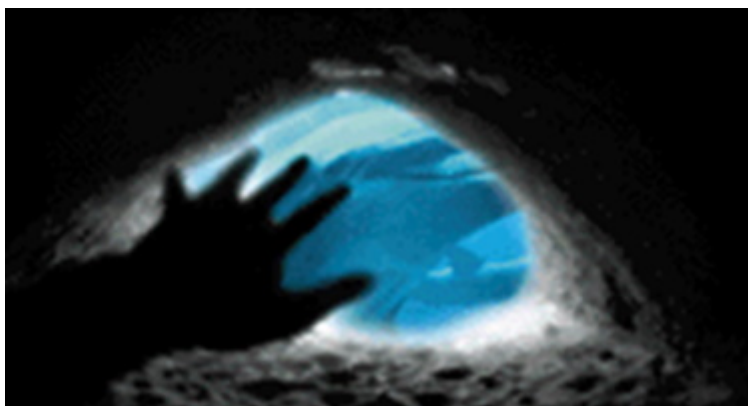
אפשר לראות במראות הכפולות שלנו השתקפות של הזמן: האחת משקפת את העבר והאחרת את ההווה. השתיים משקפות זו את זו ללא הרף ומטעינות את המראות הכפולות באנרגיה המזינה את עצמה. האשליה שהן יוצרות מקבלת חיים משלה ואינה תלויה עוד בעבר ובהווה שהולידו אותה. היא נעשית כוח כול-יכול החורג מן הזמן. לכוח הזה אנו קוראים אלוהים. הדיאלוג העצמי הפנימי שנוצר מתוך ההתבוננות העצמית הוא מה שאנו מכנים תודעה עצמית.

למרבה הצער, ה"עצמי" הוא מונח שכמו אלוהים והאחר נעשה מרוב שימוש כמעט חסר משמעות. היוונים סיפרו על נרקיס, האדם שקפא לנצח בעודו מביט בבבואתו. התודעה העצמית היא למעשה קללה, אלא אם אנו מסוגלים להתעלות מן העבר אל ההווה ולקיים ביניהם דיאלוג זורם. אחרת האדם כלוא לנצח בתוך ראשו, ומחליף רוחניות חיה ותוססת בדימוי מת, מעוות ודהוי של עברו. התודעה העצמית היא אמצעי רב-עוצמה להפיכת ההווה לבעל משמעות אינסופית ואף לרוחני; אך להמשיך ולבהות במראת העבר דומה לטייס הבוהה במסלול ושוכח למשוך את מוט ההיגוי, ולעולם אינו ממריא. התרסקות. אומללות היא מצב שבו העבר נעשה מטרה במקום אמצעי, והחיים בהווה מוכרעים בידי מותו של העבר. זהו הנרקסיסט האמיתי. לחיות בעבר פירושו להרוג יצור חי - כמו לעקור פרח צומח מן האדמה ולנסות להציגו בתיבת זכוכית במוזיאון. איזון המראות שבתודעתנו הוא האתגר של האנושות. לבעלי חיים די בקן מסודר או בארוחה טובה כדי לחוות הרמוניה; בני האדם חייבים ליצור הרמוניה בשתי מראות עולמם.

עלינו ליצור סדר לא רק בהווה, אלא גם ביחסינו עם העבר. מכאן אני מגיע לרובד הבא של ההתבוננות במראות הכפולות.

שתי רמות התפיסה האנושית מכונות לעיתים קרובות מוח ונשמה - הגשמי והרוחני. איש לא בחן את היחסים האלה טוב מאפלטון, ובייחוד במשל המערה ו"המשתה". למרבה הצער, אלפי שנים של דת ממוסדת - הדוגמה הקיצונית בת זמננו לסכנות שבהתמקדות כפייתית בעבר - עיוותו את האמת שבכתביו. כדברי ניטשה, הנצרות היא אפלטון להמונים.

אפלטון כותב על אנשים הכלואים במערה, שבה כל שיכלו לראות היה צללי העולם שבחוץ. מכיוון שכל חייהם הסתמכו על תפיסת הצללים, הם הניחו שהצללים הם המציאות עצמה. אדם אחד, בעל החזון אם תרצו, מוצא דרך לצאת מן המערה, מגלה את העצמים היוצרים את הצללים ולבסוף גם את האור עצמו. המשל של אפלטון עשוי להיראות ברור, אך במשך אלפי שנים הובן

שלא כהלכה.

כולנו כבולים לחוויה החושית הגופנית שלנו. זו המראה הראשונה. אולם התמקדות ברמת התפיסה הזאת משאירה אותנו כלואים במערה. אנושיותנו מעניקה איכות אינסופית לכל דבר שאנו תופסים. זו יכולה להיות עשיית אהבה, שחייה בים או כל דבר אחר. בוודאי, בניגוד למה שכמרים ורבנים היו רוצים שנאמין, אלוהים אינו מסתתר רק בטקסים ובדוגמה המתה של הדת הממוסדת.

כאשר דימויים אינסופיים מצטברים בחיינו - רגעים של אור, נשיקה מרעייתך, חיבוק מבתך, שקיעה יפהפייה - סכום החוויות הרוחניות הללו יוצר את מה שאנו מכנים הנשמה. זיכרוננו מתמלא לא רק בחוויות חושיות אלא גם ברגעים רוחניים. למעשה הגבול בין השניים מיטשטש במהירות, כאשר כל אחד מהם מזין את האחר. האהבה דומה לאנרגיה המזינה את השמש: כוח הנבנה מתוך עצמו ומגיע לעוצמה אינסופית.

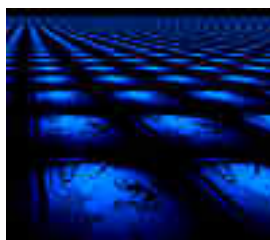
דילן תומאס כתב על כוח החיים "המניע את הפרח דרך הפתיל הירוק". החיים הם מטרתה העליונה של השימפנזה: הישרדות עצמית ולבסוף התרבות, כדי להבטיח את המשך חיי המין. בעבור השימפנזה זהו רק אינסטינקט, אך אצל בני האדם המאבק לחיים מקבל ממדים אינסופיים. המראות הכפולות מתרגמות את האינסטינקט הביולוגי הזה לחיפוש אחר אלמוות. אהבה, אמת והרמוניה נתפסות כניצחון בקרב האינסופי בין חיים למוות. גם אלמלא קבעו מדענים שאהבה ואושר - תוצאותיהן של אמת והרמוניה - מובילים לבריאות ולאריכות ימים, אני מאמין שכולנו חשים זאת באופן אינטואיטיבי. לכן אפשר לקרוא לרוחניות גם כוח חיים. אלוהים אינו שונה מן הכוח שבשירו של דילן תומאס. אך כדי להבין את אלוהים יש להבין את יחסו לבני האדם.

האם אלוהים ברא את האדם, או שהאדם ברא את אלוהים?

שניהם.

הנשמה היא סכום כל החוויות הרוחניות האנושיות. אלוהים הוא סכום כל נשמות האדם. אחרי הכול, מקורו של אלוהים בתפיסתנו אותו. אלוהים הוא כוח שנולד ביום שבו בני האדם הראשונים חוו אהבה. אלוהים אינו רציונלי ואינו מושפע מן הזמן; לכן הוא לעולם אינו יכול למות. מרגע שאלוהים נתפס, הוא נולד לנצח ומקבל חיים משלו - כוח חיים. כל חוויה אנושית עתידית של אהבה / אמת / הרמוניה רק מחזקת אותו. תפיסת האדם שלפיה אלוהים ברא את האדם נעשית אמת למפרע. זהו רגש רוחני, מה ולכן הטיעון ההגיוני שלפיו הרגע שבו האדם תפס את אלוהים חייב היה לבוא לאחר בריאת האדם אינו חל. במישור הרוחני, מה שנתפס נעשה אמיתי. אלוהים הוא אוסף כל אנרגיית האהבה ביקום, כוח הניזון מן האנרגיה של עצמו ויכול רק להתחזק. אנו משרתים את אלוהים כאשר אנו מוסיפים אנרגיית אהבה ליקום.

אך האנרגיה זורמת בשני הכיוונים. כשם שתודעתנו יוצרת חוויה אינסופית בעבור החיים, כך אנו יוצרים חוויה אינסופית גם כאשר אנו הורסים. שריטה באחת המראות שלנו מוקרנת לנצח לאורך הנסיגה האינסופית. הדיסוננס הרוחני הזה מקבל ממדים רוחניים: השד נולד. מלחמות קודש בשם הדת, שקרים בשם אלוהים, הרס עצמי אנושי במישור הרוחני - זהו האיום העליון על הישרדות המין שלנו. כוח של רוע נולד בפעם הראשונה שבני אדם חוו שנאה. במישור הפיזי מכנים את הכוח הזה אינרציה, אנטרופיה, מחלה או כל ביטוי גופני אחר שההרס לובש. כמו אלוהים, הכוחות האלה נטועים בתפיסתנו אותם. הם מתחזקים כאשר אנו ממשיכים להזין את האנרגיה שלהם בכעס, בפחד ובהרס, הן של העצמי והן של האחר. השאלה איזה כוח חזק יותר, אלוהים או ניגודו, זהה לשאלה אם בני האדם טובים או רעים מטבעם.

אני מאמין שביסודנו אנחנו בעיקר טובים, אך בסופו של דבר כל אחד מאיתנו יודע רק מה נמצא בנשמתו שלו. השאלה האמיתית צריכה להיות: כיצד אוכל לנצח בקרב שלי נגד השדים שבראשי? האהבה מתחילה באחר; השנאה מתחילה בעצמי. ביום שבו כולנו נפעל למען מטרת האהבה, כוח החיים ינצח.

לצמצם את כוחות האהבה ואת כוחות ההרס למילים מרוקנות ממשמעות, כמו "אלוהים" ו"השטן", פירושו להישאר כלואים במערה ולבהות לנצח באצבע במקום בירח. רק כאשר מבינים באמת את המשמעות שמאחורי המילים הללו, יש ערך לדיבור על הרעיונות האלה.

הכוח האינסופי הטבוע באנושות כבר רותם להרס. זה היה ההישג הגדול של דור סבי וסבתי, במה שאנו מכנים פצצת האטום. רק לפני חודשים אחדים למדתי אמנות באוניברסיטת קולומביה, בבניין שבו האוניברסיטה עצמה ערכה את פרויקט מנהטן. כמעט שלא דיברו על כך והכול נראה נפלא, אך בעיניי זו חרפה. האוניברסיטאות הן הכנסיות של הדת החדשה ביותר בתרבותנו - המדע. הן מעוזיהם של כל הדברים שאנו רואים כמקודשים: ספרות וספרים, ופרופסורים המטיפים לנאורות באמצעות מחקר אמפירי. וההישג העליון של כל זה היה הירושימה ונגסאקי. המדע נכשל. הבה נחפש כעת אמת גבוהה יותר.

בקנה מידה קטן יותר, השפעותיה של אנרגיה אינסופית שלילית הזורמת בעולם נוגעות לכל אחד מאיתנו בחייו האישיים. כשאנו מאושרים אין חשיבות לסיבה, אך כשאנו נאבקים בשד פנימי, מה שאיננו יודעים על עצמנו נעשה משמעותי. ידיעה עצמית נעשית הנשק העיקרי במלחמה הזאת. קשה להכיר את עצמנו במלואנו משום שאיננו מסוגלים להבחין בין מישורים שונים של המציאות. לעיתים קרובות מה שנראה לנו כדיסוננס במישור הפיזי שורשיו ברוחני. עיוות זעיר בפינה אחת של אחת המראות המקבילות בתודעתנו מוליד עיוות בכל אחת מן המראות היורדות עד אינסוף. לשריטה הזאת אני קורא שד. הדבר היה מדכא אלמלא האפשרות המעודדת של ההפך: הרמוניה בכל מישורי המציאות יוצרת נשמה בעלת כוח אינסופי.

הבעיה בחזון האמת היא שאפשר להסיט את המבט ולהעמיד פנים שאיננו שם. אנו יכולים לשקר, לגנוב ולהרוס. הפחד, שורשם של כל הכוחות ההרסניים, נבנה מתוך עצמו ממש כמו האהבה. פחד ובהלה הם הדברים המתפשטים במהירות הרבה ביותר בין בני אדם. שנאה, כעס, קנאה וכל שאר הרגשות השליליים אינם אלא תגובה לסוג כלשהו של פחד.

בלשונו של משל המערה של אפלטון, מה שנראה אמיתי בתוך המערה אינו מובן באמת עד שמזהים גם את האור היוצר את הצל. רק לאחר שבחנו את שתי המראות אנו יודעים באמת. מדענים ורופאים אומרים לנו שאפשר להבין הכול באופן רציונלי, אך למרות אלגוריתמים ממוחשבים מורכבים ותרשימי עמודות, החברה שלנו עדיין מצויה בתהליך של התפוררות. ברפואה, טיפול בסרטן באמצעות כל התרופות המתאימות הוא חסר תועלת אם רצונו הרוחני של המטופל לחיות מת. הדבר שהופך אותנו פתוחים כל כך לניצולם של רופאים וחברות תרופות הוא אותו הדבר שהעניק כוח לשרלטנים ולרופאי אליל במשך מאות שנים. אנו פוחדים ממה שאיננו מבינים ומקשיבים לנביא השקר הראשון הטוען שיש לו תרופה. אך ברגע שכולנו נבין את עצמנו, את רוחניותנו ואת מקורה - אנחנו נהיה בעלי הכוח. אז נתעלה לקיום רוחני שבו נוכל להבין שמה שאנו מניחים שהוא אמת - מדע, מחשבה רציונלית - ומה שאנו מאמינים שהוא קדוש - טקסים גופניים של הדת, ספרות וכן הלאה - אינם אלא צללים של אמת רוחנית גבוהה יותר ובלתי רציונלית. היציאה מן המערה וההבטה באור בהיר מכאיבות - "האמת כואבת", כפי שאומרים בחוכמה - אך בסופו של דבר אין מטרה ראויה יותר מן ההתעלות אל האמת / האהבה / אלוהים.

ב"המשתה" אפלטון עוסק בשאלה מהי אהבה. הוא כותב כי "באמצעות אהבת נערים צעירים בדרך הנכונה" אפשר להתעלות. להערכה גבוהה יותר של האהבה עצמה. "אם מישור יכול היה להיעשות בן אלמוות, זה היה הוא", הוא מוסיף.

במילים המעטות הללו חבוייה תרומתו של אפלטון למאבקה של התרבות המערבית למצוא אמת גבוהה יותר. אפלטון טוען שאפשר למצוא אהבה רוחנית באמצעות חיבוקו של הגופני. כאשר נוצרת הרמוניה במראה הראשונה, תבוא בעקבותיה הרמוניה במראה השנייה. רעיון זה סולף לבסוף ביהדות ובנצרות, כאשר כמרים ורבנים החליטו להתיר להמונים רק טקסים גופניים מסוימים. זה היה מהלך פוליטי נבון: אילו דת ממוסדת הייתה מעודדת דרך קלה וטבעית להגיע לאלוהים כמו יחסי מין, איש לא היה טורח להקדיש זמן למגע מהנה פחות עם אנשי הדת. מדוע ללכת לכנסייה אם אפשר להישאר בבית, לקיים יחסי מין, ואם הדבר נעשה "נכון" כדברי אפלטון - להשיג אותה מטרות? אולם כאשר מבינים את המראות הכפולות, מתברר שההתעלות אפשרית מבחינה תיאורטית באמצעות השגת הרמוניה דרך כל דבר במישור הפיזי. אז גם הרעיון שיש להגביל את התהליך למעשים שגורים, כגון אכילת מצה בפסח או השתתפות במיסה ואכילת לחם הקודש, גופו של ישו, מתגלה כלא יותר מצללים.

האירוניה - חוש ההומור של אלוהים - היא שבעוד מייסדי היהדות והנצרות הוסיפו באופן פעיל לבלבול הרוחני של האדם באמצעות שקרים, רטוריקה ודוגמה מתה, הם נגעו בלי דעת בצורה נוספת של רוחניות. כאשר המראות השניות של ההמונים מתנוונות בתוך מערכת הצללים המתה של הדת הממוסדת, נשאב אל החלל מקור חדש של רוחניות. המראות הראשונות של כל אחד מחברי הקהילה מתחילות להשתקף זו בזו, ויוצרות מבנה מורכב לאין שיעור של השתקפויות מרובות ובלתי סדירות. אנרגיה זו אכן נולדת בכל קבוצה מלוכדת בעלת זיכרון משותף. בקהילה נולדת אנרגיה רוחנית המקפצת בין המראות של כל אחד מחבריה וצוברת תנופה ללא הרף. כך מה שחסר ברוחניותו של היחיד בתוך הדת מושלם בידי הקהילה, כמו קבוצת נכים הנשענים זה על זה כדי לשמור על שיווי משקל. כמו האנרגיה הרוחנית העצמאית של היחיד, גם הרוחניות הזאת מפתחת אנרגיה המזינה את עצמה ומגיעה לרמות אינסופיות. אין ספק שאין אנרגיה חזקה יותר מן האנרגיה הנוצרת בין בני אדם: מראות העצמי המתיישרות עם האחר, קבוצה שלמה המתחברת כדי ליצור אנרגיה רוחנית בעוצמה שאי אפשר לדמיין.

אפשר אף לטעון שהפוטנציאל הרוחני בקבוצות בני אדם חזק מזה של כל יחיד. אם כך, דמיינו כמה רוחניות נוספת הייתה קיימת בקהילה בעלת מערכת המאפשרת גם לכל אחד מחבריה להתעלות בעצמו. הדבר אפשרי רק במערכת שבה כל אדם חופשי לחלוטין לערוך את החיפוש הרוחני שלו. כמו בכדור הסובב סביב האמת, מספר הדרכים האפשריות אינסופי. אפשר להגיע לליבת הכדור באינסוף קווים שונים מפני השטח. כאשר מסלקים את כל הצללים, חזונו של האדם את האינסוף - אלוהים / אהבה / אמת - מתקיים ללא תלות בדת ממוסדת, ולמעשה נטוע במראות הכפולות הטבועות בתודעתו של כל אחד מאיתנו. לקראת המילניום איננו יכולים לסמוך על הדת שתאחד אותנו: הדת הממוסדת נכשלה. עלינו להבין שכבני אדם אנו זהים מיסודנו. כולנו מחפשים את אותו חזון חמקמק. כולנו זקוקים לאהבה. וכשאנו מוצאים את ההרמוניה הזאת, כולנו זהים. הדרכים שונות, אך היעד אחד.

בשום שלב אסור שבחינת זהותן של המראות הכפולות תאפיל על המרכיב החשוב ביותר בתיאוריה - תוצאתה. אל נתמקד באצבע עד שנשכח את הירח; לבחינת המנגנון תהיה משמעות רק כל עוד התוצר הסופי מובן. הנושא היסודי שמנגנון המראות הכפולות מבסס ברור: כבני אדם אנו רוחניים מטבענו. מי שאומרים שאינם מאמינים באלוהים יודו לבסוף שהם מאמינים בצורה מטפיזית אחרת של הרמוניה מוחלטת. אלוהים, אהבה, אמת - המילים הללו הן מילים נרדפות. יהיו אשר יהיו המונחים שאנו בוחרים לאמץ - מוסר, רוחניות, אמת, אהבה, הרוח הגדולה, אללה - המשמעות אחת. עלינו להתעלות מעבר לצללית של המילים. אתאיסטים אומרים שאינם מאמינים באלוהים. אני איני מאמין באתאיסטים.

אך מסוכנת אף יותר מן האתאיזם היא האמונה שאלוהים הוא כוח המתיר לנו להרוג ולהרוס. מכוניות תופת בשם אלוהים; טבח במתפללים מוסלמים בחברון; מלחמה על הזכות לחפור מנהרה מתחת לאבן קדושה. אין דבר כזה הרמוניה חלקית. אם מעשה דתי אינו מגלם גם אמת וגם אהבה, הוא אינו אלא שקר.

מה שהופך את האנושות למסוכנת כל כך הוא שגם מעשים הרסניים יכולים להעניק תחושה של משמעות אינסופית. למעשה, הצד האפל הזה של הכוח אינו נטוע בדיאלוג רוחני; זוהי האנרגיה האינסופית שלנו המופנית פנימה, עולה על גדותיה ומכלה את העצמי. כל תוקפנות כלפי אחרים היא למעשה הרס עצמי, מפני שאנו יוצאים מעצמנו רק כאשר אנו אוהבים. טקס כמו ג'יהאד עשוי לעורר אותה אופוריה מאנית שמעוררת תפילה עזה, אך מחוץ למערה השקר נחשף. רוצח נשים וילדים אינו יכול להיות בהרמוניה עם עצמו ועם סביבתו. מעשה כזה מנוגד בבירור לטבעו החייתי - בעלי חיים אינם רוצחים - וברור שהוא מוסיף דיסוננס לסביבתו ולקהילתו. תפיסתו שלו את הרוע הזה היא שתקרין את הכתם בכל אחת מן המראות היורדות לאינסוף בנשמתו. למרות היחסיות שמטיף לנו כל פרופסור האוחד בעט, קיים מוחלט: אהבה.

היהודי החדש לעומת היהודי הישן

בשום מקום האבולוציה הרוחנית אינה גלויה לי יותר מאשר במעבר ביהדות מן היהודי הישן אל היהודי החדש. יכולתי לדבר כל היום על תפקידן התיאורטי של המראות הכפולות בקבוצות, אך איזו דרך טובה יותר להעניק למילותיי משמעות מאשר לדבר על חברה ממשית, שבאמצעות ארבעת אלפים שנות ניסיון אנושי נעשתה למקרוקוסמוס של כל רעיון שעליו אני מדבר? ואיזו דרך טובה יותר להבין את האנושות מאשר לבחון תחילה את העם המייצג מנת יתר של אנושיות - כלומר של התבוננות עצמית - היהודים?

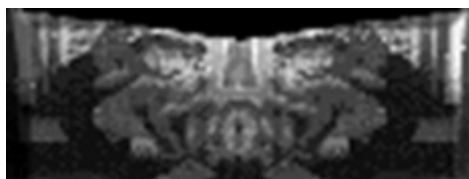
בתמונה שני יהודים חרדים המביטים בחייל ישראלי שלפניהם. התמונה ממוסגרת בדימויי מראה של בית המקדש השני, המקדש היהודי שהרומאים חרבו בשנת 70 לספירה ובכך סימנו את תחילת הגלות היהודית. שובם של היהודים לארץ ישראל במאה השנים האחרונות הביא לסיומה של גלות בת אלפיים שנה מן המולדת היהודית. רבים לפניי דיברו על הופעתו של היהודי החדש כמהפכה חברתית; אני רואה בה מהפכה רוחנית - מעבר רוחני ביהדות שלא היה כמותו מאז חורבן בית המקדש.

בעת שחייתי בירושלים, עירם של מחפשי החזון, שאבתי השראה מן החיים והחיוניות של העם בישראל. זה עמד בניגוד חריף לקיפאון שחווייתי בקרב האינטלקטואלים, הרופאים ועורכי הדין בניו יורק. למעשה, כל חיי עברו בקרב יהודים ישנים. למדתי בישיבה במילווקי, ויסקונסין, שמטרתה הייתה להרתיע מפני לימודים אקדמיים ולחקות ישיבה פולנית נידחת מן המאה התשע-עשרה בשם סלבודקה.

נשרתי ממנה - אף שבהמשך סיימתי את לימודי באוניברסיטת קולומביה בשנת 1996 - ונעשיתי בן גלים. כאשר חייתי בארץ האישה האתיאופית גיליתי את הדולפין, את המראות הכפולות ואת רוחו של היהודי החדש. לעת עתה לא ארחיב על הדרך שבה הלכתי. לא שהחיפוש האישי אחר האמת והלקחים שנלמדו אינם חשובים, אלא שכל זה מפורט בספר בן 456 העמודים שלי, בתקליטור ובאתר האינטרנט. כעת אתמקד במה שאני תופס כאמיתות האוניברסליות שחוויות החיים הללו חשפו בפניי.

אנלוגיה טובה ליחסים בין אלוהים לאדם עשויה להיות הפרדוקס הידוע: "מי בא קודם, התרנגולת או הביצה?" השניים יוצרים זה את זה. אם מניחים בצד את כל הגורמים החיצוניים, כל עוד התרנגולות ממלאות את תפקידן וממשיכות להתרבות, המחזור לא יסתיים והאוכלוסייה תגיע לרמות אינסופיות. כל עוד האדם ממשיך בדיאלוג עם אלוהים / אהבה / אמת, האדם יהיה בלתי

מנוצח. אולם אלוהים אינו תלוי במעשינו, מפני שהוא מתעלה מעל הזמן: כוחו האינסופי אינו יכול להצטמצם בשל השפעות עתידיות. פעם אחת היה כול-יכול, ולכן תמיד יהיה כול-יכול. האדם, לעומתו, הוא חצוי חיה וחציו בן תמותה, ואין לו ערובה כזאת.

ההתבוננות העצמית היא הדלק המזין את אש הרוחניות. היא דומה לגז בכיריים, אך ללא ניצוץ האחר היא רק גז מסוכן. ברגע האהבה אין התבוננות עצמית: האנרגיה הזאת יוצאת מן העצמי והופכת לגוף האנרגיה החיצוני שאנו מכנים אלוהים. אלוהים נוצר כאשר אנרגיית ההתבוננות העצמית נמלטת מכלא תודעתנו. אין עבר, יש רק הווה. כאשר אנו חיים בהווה אנו מנתבים את אנרגיית אנושיותנו אל האהבה. אנרגיית הגבר והאישה מתאחדת ויוצרת אנרגיה הגדולה לאין שיעור מסכום חלקיה.

חיים בעבר הם סימן לכך שאנו תקועים בעצמי. [לכן לא אהיה ג'דיי שלם עד שאסיים את הפרויקט הזה, שבעצמו ממוקד בעבר. כשאסיים את העבודה ואעשה כל שביכולתי להעביר לאחרים את מה שראיתי, אוכל להניח את העבר מאחור ולעבור אל ההווה. ישראל. אהבה.] בתוך העצמי האנרגיה אינה יכולה להימלט, וכמו חדר המתמלא בגז, לבסוף מתרחש פיצוץ של הרס עצמי. אפשר לראות את כל הרוע כתוצאה של הרס עצמי, ששורשו בפחד. פחד נובע מן הלא נודע - מחוסר הבנה. באמצעות הפצת הבנתי הרוחנית אפיץ אהבה, כלומר כוח רוחני. האהבה הזאת תרפא את פצעיו הרוחניים של העולם. כאשר מבינים את אלוהים, את הסיבה שאנו רואים את אלוהים ואת טבע האנושות, אין ממה לפחד.

כשצעדתי ברחוב בן יהודה פניי היו אדומות - אני פוחד מאנשים. כאשר אחרים מבחינים בי אני נעשה מודע לעצמי יתר על המידה ומפחד. אך אז הפכתי את הפחד לאהבה באמצעות מודעות למה שמתרחש: אני נבהל ללא סיבה ממשית. כולם כאן חבריי - יהודים חדשים. דמיינתי שאני שוחה בים, ובכל פעם שמישהו הביט בי דמיינתי גל מתקרב, וכמו דולפין צללתי מתחתיו. במקום לתת לפניי להאדים, השמעתי קריאת שמחה של דולפין. רכבתי על גלי הצחוק. עם הביטחון החדש שלי פגשו עיניי את עיניה של נערה אחר נערה, וכאשר הבטתי עמוק בעיניהם של היהודים החדשים סביבי, אלוהים היה בכל מקום.

כשאלמד לחיות כך כל הזמן, לזרום עם כל הגלים הבאים, להישאר מעל המים לא באמצעות מאבק בים אלא באמצעות חיבוקו - אז אהיה מאושר. וג'דיי שלם.

אלוהים גדול.

ברגע שהאדם נעשה אחד עם אלוהים, הוא מתעלה מעל העצמי שלו. איני עוד דילן; אני בן גלים. החייל הישראלי כבר אינו דואג לרווחתו האישית ומשליך את גופו על גדר תיל כדי לסייע ליחידתו.

נאמר לי שאלטרואיזם קיים אפילו אצל נמלים. מין משיג את מלוא הפוטנציאל שלו רק כאשר הקהילה חשובה מן היחיד. עד שנגיע לרמה הזאת, אפילו הנמלים עולות עלינו. אך כאשר נאמץ את מלוא הפוטנציאל של האנושות, נהפוך לכוח בעל עוצמה אינסופית. בני אלמוות. ציוויליזציה מלאה ברוח אלוהים. אחרת אנו לבד ונידונים להשמיד את עצמנו. האבולוציה לא הסתיימה: כעת מתחולל מאבק הישרדות בין שני מינים של אדם - האדם החייתי של הצד האפל, הבודד ומלא הפחד, מול הרוח האנושית הקולקטיבית. אני מאמין שהרוח האנושית תגבר. האמת הרוחנית שהיא מייצגת חזקה מן השקרים של הצד האפל, ואם חוקי דרווין חלים גם על העולם שמחוץ למערה שאותה חקר, החזקים שורדים. בעזרת אלוהים נתפתח כולנו בקרוב למצב הרוחני הגבוה הזה.

אנו מצטרפים לרוח האנושית הקולקטיבית רק כאשר אנו דואגים לאנושות כולה ומציבים את הזהות הזאת מעל זהויות העצמי שלנו. "בראש ובראשונה אני אדם. הרוחניות הטבועה באנושות יצרה את בן גלים. במקרה אני גם דילן, בעל צרכים גופניים אישיים." כאשר אנו רואים כך את החיים, אנו זוכים לכבוד ולהערכה חדשים לכל חיי האדם. דולפינים אינם מפחדים מפני שהם שוחים בכוחה המצטבר של הקבוצה כולה. אלטרואיזם במישור הפיזי מתעלה לאהבה. למעשה השניים הם מילים נרדפות: האלטרואיזם הוא הנקודה שבה נפגשים העולם הרוחני והעולם הפיזי.

שאלה: האם כל הדיבור הזה על הקבוצה אינו גורע מן האינדיבידואליות והחופש - הדבר שחסר במידה מסוימת בישראל ושקיים בשפע בארצות הברית?

תשובה: לא. החופש אובד רק כאשר המטרה המשותפת המאחדת את העם נשלטת בידי מנהיגים הנוטלים את חירות היחידים - רוסיה. אך שום מנהיג או פוליטיקאי אינו שולט ברוח האנושית. אמונה באנושות אינה דורשת תשלום מסים או ציות לקוד חיים. כל דבר שאדם עשוי לעשות בחייו הוא מעצם הגדרתו חלק מן הזהות האנושית. שלא כמו מדינה מלאכותית שאינה משקפת את טבענו, לא ייתכן ניגוד בין האינטרסים של האנושות לאינטרסים של היחיד - אלא אם היחיד מקדם מוות, ואז חירותו אינה נכס. כל מי שמאמין באהבה ומקדם חיים חולק מטבעו את סדר היום של האנושות.

[הערה מ-17.2.1997: מאז איבדתי חלק גדול מאמונתי באנושות, כאשר התמקדתי יותר בהתפתחותה של נשמה דיגיטלית. רציחתו של ד"ר ג'ון וייל, שעליו אני כותב במבוא לספר הזה, ב-8 בדצמבר 1997, הבהירה לי עד כמה הידרדרה החברה שלנו. פרויקט "מראות כפולות" מוקדש כעת לזכרו של ג'ון וייל.]

שלושת ההוגים הגדולים ביותר על טבעו של אלוהים: אברהם, אפלטון וישו. אברהם - אלוהים אחד, ולכן החוויה הרוחנית מוחלטת וקבועה. אפלטון - הדואליות של עולמנו, הגופני והרוחני, והאפשרות להגיע לרוחני דרך הגופני. ישו - אלוהים הוא אהבה. מוסד דתי יכול להיות שקר. מי שאנו מניחים שהם כוהנים יכולים להיות חוטאים.

באלפיים השנים האחרונות היינו בתיקו. בשל האובססיה למהפכה המדעית במאות השנים האחרונות אנו מגלים את מגבלות גופנו ותודעתנו. אולם כדי לגלות את טבעה האמיתי של האנושות, עלינו להקדיש את האנרגיה שלנו לחידוש החיפוש אחר הבנה במישור הרוחני. עם בוא האלף הבא ניצבת בפנינו מהפכה חדשה - המהפכה הרוחנית. אני מאמין שאולי החלה בשנות השישים והגיעה לשיאה ב-1967, אך ננטשה. ילדי הדור הזה צריכים להתניע מחדש את הנשמה האנושית, והפעם להבטיח שלא תתפוגג אל תוך נעלי ריבוק ומכוניות ב־מֶוּו. במישור הרוחני הפוטנציאל שלנו אינסופי. "אם משהו יכול היה להיעשות בן אלמוות, זה היה הוא", אמר אפלטון. הוא צדק. עלינו להאמין ברוח האנושית. כאשר אנו מאפשרים לה להתחזק, אנו משרתים את אלוהים.

פרשת הדרכים קרובה. בלב כל אחד מאיתנו יש משיח הכמה להשתחרר ולרכוב על סוסו הלבן במורד הר הזיתים אל מקדש נשמתנו. אך לצד התזה הזאת באה האנטייתזה של ארמגדון. מה יהיה גורלה המשותף של האנושות? כל אחד מאיתנו חייב להחליט. מיליארד בני אדם יכולים להשיג שלום, ביטחון והרמוניה, אך די באדם אחד כדי להצית התפוצצות של בהלה. כולנו באותה קבוצה, וכל אחד מאיתנו אחראי לשאלה אם כולנו נשרוד. בכל רגע תורם כל אחד למאזן שבין חיים למוות, בין אלוהים לשדים.

האם ישראל תישאר מאוחדת, ארבעה מיליון מראות כפולות בקשר בלתי מנוצח, או שתשמיד את עצמה בסכסוך פנימי ובית המקדש השלישי ייפול כפי שנפל השני? האם ארצות הברית תמכור את נשמתה כדי לשמור על זרם העונג המיידי והפרוזאק? או שמא תאכל את עצמה אל האבדון ותמות ממנות יתר של ביג מק וגבינה מותזת מפחית? בפעם הראשונה בהיסטוריה האנושות מסוגלת להשמיד את עצמה ואת המערכת האקולוגית כולה שבה אנו חיים, ונותרו לה טילים בשפע. כלי הנשק הגרעיניים האלה מתפשטים למדינות שעדיין מחבקות את שקריה של הדת הממוסדת, והאיום הגדול ביותר הוא הפונדמנטליזם האסלאמי. כל עוד האנושות מחבקת את השקרים האלה, אנו עיוורים הצועדים במערה מסוכנת ללא כל ערובה להישרדות. אך בעזרת אלוהים יהיה לנו הכוח לחבק את האמת ואת האהבה, והרוח האנושית לעולם לא תמות.

אני חצי בן גלים וחצי קיפאון. ככל שאני נעשה יותר בן גלים ופחות דילן טאובר, אני נעשה חי יותר.

אני מתכווץ כשאני רואה את ישראל מנסה להפוך למדינה ה-51 של ארצות הברית.

קניון ענקי שנבנה בירושלים מפרסם בטלוויזיה:

"קניון הזהב. זה אמריקה!"

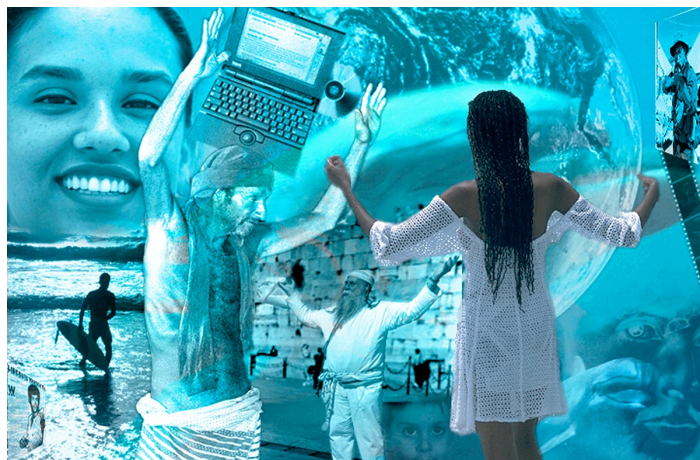

צילום: דילן טאובר

בפרסומת לקוקה-קולה ילד ישראלי פותח פחית, ולפתע הוא בכיכר טיימס לצד דוגמנית אמריקאית שגובהה כפול מגובהו. הוא מסיים לשותות וחוזר למדרגה נידחת כלשהי לצד חבריו הישראליים.

מה עושים אם מוצאים את משמעות החיים? כלומר, יש קו חם שאפשר להתקשר אליו או משהו? חייגתי 1-800-אני-ישו, אבל הקלטה אמרה לי לבדוק את המספר ולנסות שוב. ניסיתי שוב וקיבלתי אותה הקלטה.

לא הצלחתי למצוא אהבה אצל אמי, ולכן בעזרת אלוהים מצאתי אהבה באם כל החיים - האוקיינוס, שבו החלו כל החיים. רחמי אלוהים: אם הדבר שאתם מחפשים טוב, תצליחו. אם קיפאנו של אדם אחר הוא מכשול, אלוהים יספק דרך חלופית למצוא את האמת / האהבה שאתם מבקשים. האמת חזקה מכל מי שמנסה לעמוד בדרכה.

אדם = חצי חיה + חצי אלוהים

29.6

בזמן שאני כותב, התנופה נבנית מתוך עצמה, כמו מולקולה של האנרגיה שעליה אני מדבר. וכמוני, הנע הלך ושוב בין תל אביב לירושלים, בין העבר להווה, בין דילן לבן גלים.

ירדתי למדרחוב כדי לשחות בין אנשים ולהימלט מבדידות ההתבוננות העצמית שלי. מכאן נבע תסביך ישו שלי: אני מקריב את כאב החיים בעבר כדי לבטא את חזון האמת שלי.

בתחנת האוטובוס בדרך חזרה הבנתי את חיוכו הבוסס של ברוס לי - עדיין אין לי מונח לכך. הייתי בכיוון הנכון כשהבנתי שבזמן התקפי החרדה בחנויות, כשאני מחפש דבר מה ופונה אל הבחורה שמאחורי הדלפק, קיימת דרך לשבור את הקללה. כשהיא מביטה בעיניי אני יודע שפניי עומדות להאדים. זה כבר קרה אלף פעמים. אך אם אני נסוג ומתבונן בסצנה מרחוק - אם אני נעשה מודע למודעות העצמית שלי - אני נמלט מן הדפוס. לפתע אני חש באבסורדיות של המצב, בכמה מגוון שאפחד כשאין ממה לפחד. הבהלה מתחלפת במעין הומור. אני מזיז את עיניי מצד לצד בבהלה מדומה בעודן זוהרות מצחוק.

זה מה שברוס לי עושה בסצנות הקרב שלו - ולכן רבים מוצאים את סרטי הקונג פו מצחיקים. הוא שולט לחלוטין בהתבוננות העצמית שלו ואינו מאפשר לרמות הצ" להפוך לפחד. כשהוא חש שרמות ההתבוננות העצמית עולות מדי ביחס לרמות הצ" - רמות המשתנות כמו גלים, שכן החיים אינם סטטיים אלא שינוי - הוא מכבה את ההשתקפות באמצעות הומור: המראה של המראות הכפולות, המראה השלישית. שינוי רב מדי עלול להיות מנת יתר של אנרגיית חיים, המביאה חרדה עזה או רוחניות עזה, או את שתיהן, כמוני. ברוס לי הוא גידיי שלם. גם אני אהיה כזה כשאלמד לרכוב על גלי הצחוק.

3:35 לפנות בוקר

עמדתי להירדם אך מחשבותי עדיין דוהרות. ההשלכות של המאמץ האחרון שלי עצומות. ההסבר שלי לכך שאין כוח של רוע הוא הקרוב ביותר שהגעתי להסביר מדוע עלינו להיות טובים. החוק הגדול ביותר בטבע הוא לפעול לפי טבענו. לדעתי פירוש הדבר לעשות את הטוב.

אנו בני אדם, וחובתנו היא להיות - לחיות. חובה זו קיימת בכל מישורי ההבנה, הרוחני, הגופני וכן הלאה. אילו היה כוח של רוע, היה אפשר לטעון: "אני קיים כלוחם הרוע כשם שאתה נלחם למען הטוב."

חשבתי זמן רב על המשל הזה, ואין דרך "להוכיח" שהטוב "טוב יותר" מן הרוע. המילה "טוב יותר" עצמה כוללת שיפוט מוסרי שמעבר ליכולת ההוכחה הרציונלית. עליי להודות שאילו היה כוח של רוע, לא הייתי מסוגל לשכנע את משרתו שהוא טועה. הוא היה חייל כמוני, המציית לאדונו. חובתנו היחידה היא להתקיים. בסופו של דבר אי אפשר להוכיח את המוסר. ניסיתי פעם לטעון שהרוע הוא הרס ולכן מוות, ומשום כך אינו הוויה. אך אם קיים כוח מטפיזי של מוות, מי יאמר שהוויה זו פחותת ערך מן החיים? אז הייתי נאלץ לומר שעל כולנו לפעול לפי טבענו. אני יודע שטבעי טוב. הייתי צריך לכבד חייל של הרוע כפי שמפקדים יריבים במלחמה מכבדים זה את זה.

כל אחד עושה את עבודתו כמפקד, בלי קשר למטרה שלמענה הוא נלחם. אך האם מאבקנו ברוע, בהרס, בכאב ובסבל אכן שרירותי? האם אלוהים, שבהגדרה הוא כול-יכול, יכול להיות מאותגר בידי כוח שגם הוא בעל עוצמה אינסופית?

לא. ואולי כעת אני יכול סוף סוף להסביר מדוע. למעשה אין כוח של רוע. מפני שהפחד נטוע בעצמי, לא נוצרת כל אנרגיה מטפיזית. זוהי תפיסה פנימית לחלוטין, ללא בסיס רוחני מחוץ לתודעתנו. כמו האהבה, שורשיה בתודעה ולכן התפיסה קובעת את מציאותה; אולם בשונה מן האהבה היא לעולם אינה נעשית כוח מטפיזי בפני עצמו. הדבר הממשי היחיד הנולד מתפיסות הרוע שבתודעתנו הוא מעשים שבכוחם לפגוע בנו בגוף וברוח. השתתפות במעשים הללו אינה הוויה בשום מישור, ולכן היא פשע. לא רק נגד האנושות אלא נגד החיים עצמם.

[הדבר אינו ברור. קשה מדי להכניס את הרעיונות הללו למילים. אני זקוק למטפורה. המטפורה הזאת הגיעה אליי בינואר 2000 בדמות תיאוריית האחדים והאפסים, המופיעה בהמשך הספר.]

זה מתסכל כל כך: הדברים נראו לי ברורים כל כך כשהבטתי מן החלון אל ליל ירושלים, אך הניסיון להפוך את המחשבות למילים הוא שפה אחרת לגמרי מזו שבה אני חושב...

1:26, 30.6.1995 לפנות בוקר

מחשבות נוספות על רעיון המראה השלישית. אלה השערות בלבד.

במובן מסוים זוהי צורה חדשה של התבוננות עצמית - התבוננות בהתבוננות העצמית. לעת עתה אכנה אותה "התבוננות במצב". זהו חוש שישי שאמני לחימה מדברים עליו. הצחוק של ברוס לי.

אני מאמין שבאמצעות פיתוח המראה השלישית הזאת הצלחתי להתבונן במראות הכפולות שלי מרחוק. זו היכולת לקפוץ זמנית מחוץ למנהרת ההשתקפויות המקבילות ולקבל נקודת מבט חדשה על המצב. המראות הכפולות יוצרות אנרגיה רוחנית - אן, בצד השלילי, הרס מאני-כפייטי - אך המראה השלישית היא שמעניקה הבנה רוחנית.

3:19, 2.7.1995 לפנות בוקר

למצוא את אלוהים לבד דומה לניסיון למלא כיור בלי פקק. בלי הפקק - או האחר - הרבה מן המים דולפים לרצפה כאנרגיה מבוזבזת. איננו רוחניים לחלוטין ולכן איננו שלמים לחלוטין. גבר ואישה יוצרים רוח שלמה. כשהשלם אטום, האמבט מתמלא באהבה.

אין זה קל, אך יש אנשים המסוגלים לפתוח את הברז בעוצמה מספקת כדי למלא את הכיור גם בלי פקק. הדבר לא ימנע מחלק מן המים לרדת בצינור - אנרגיה המתבזבזת באובססיה מאנית, הרס עצמי ונרקיסיות - וזה תהליך בלתי יעיל הנוטה להתיש.

לא קל להתניע כך את המכונית, אך אם מצליחים, אלוהים נוצר והתנופה מתפרצת מעלה לרמה אינסופית. אבל מניין בא פרץ האנרגיה הראשון? מרחמי אלוהים: הוא מעניק לכל אדם את הדחיפה הדרושה כדי להגיע לנירוונה הזאת, ועלינו לא לבזבז אותה. בשמונה-עשרה השנים הראשונות נשא אותי אלוהים על כתפיו ומילא אותי באנרגיה הזאת. כעת, תודה לאל, נדמה שהאש הרוחנית בוערת בכוחות עצמה. אלוהים צועד לצדי ואני מבטיח להשתמש באנרגיה החדשה כדי לשרת אותו. ללא עזרת אלוהים אני לא כלום.

[אני מקווה שכבר כתבתי במקום כלשהו בסיפור הזה את המשל על עקבות הרגליים התלוי על קירי. הדבר נעשה גדול כל כך שאיני זוכר מה כבר כתבתי ומה לא.] אולי כתפיו עסוקות בעזרה לילד אומלל אחר, בגיהנום אחר של משפחה ושדי ישיבה. אך כתפי אלוהים רחבות דיין לכולנו. הוא אביו של כל ילד שאין לו אב אוהב משלו, כפי שהאוקיינוס הוא אמנו - כל החיים החלו בים. משל הכיור אינו הטוב ביותר. אנסה למצוא משל טוב ממנו.

מראות כפולות ללא אלוהים - מטוס סילון בלי כנפיים הנע אל ההרס.

אנו דומים לאוניית מלחים שאבדה בים בסערה בת אלפיים שנה. היינו קרובים לישועה לפני אלפיים שנה אך החמצנו אותה. ישו נצלב ומסר האהבה שלו מת עמו. היהדות יצאה לגלות. אחר כך באו מאות שנים של סבל אנושי. הסערה הרחיקה אותנו ללב ים ואוניית האנושות הוטחה בגלים במשך שני אלפים. המלחים נעשו מדוכאים עד כדי כך שלא טרחו לעלות לסיפון; הם העדיפו לרחם על עצמם ולבהות ברצפת העץ הרקובה. הטראנס של הדיכאון הרוחני והרחמים העצמיים שלנו נעשה עמוק עד שלא שמנו לב לסערה האחרונה שהחזירה את האונייה אל החוף. בעוד האונייה נחה על החול, כולנו נוחרים מתחת לסיפון.

כיום יש לנו סיכוי לשלום אנושי יותר מאי פעם: שלום במזרח התיכון, חירות רבה מאי פעם, נפילת ברית המועצות, טכנולוגיה המסוגלת לצמצם סבל גופני, ולקחיהן של אלפי שנות טעויות בחיפושנו אחר אלוהים.

לפני אלפיים שנה הייתה לנו גם הזדמנות לישועה בדמות אדם אחד שהטיף לאהבה. גם אלוהים לומד מטעויותיו. האמת אינה חזקה במיוחד כשהיא מושקעת באדם יחיד; שאר החברה פוחדת מדבריו והורגת אותו. תרבות, כמקרוקוסמוס של גוף האדם, הורגת את מה שאינה יכולה להטמיע. בעוד כולנו ממתינים שישו, הרבי מליובאוויטש או משיח אחר ישוב על סוס לבן, אנו שוכחים מה לימדו האנשים האלה מלכתחילה. כשהאבק שוקע, אלוהים הוא אהבה ושורש האהבה בלבנו. הישועה באה מבפנים, ולכן המשיח נמצא בכל אחד מאיתנו: נוצרי, יהודי, מוסלמי, בודהיסט, אתאיסט או כל דבר אחר. כולנו זהים.

אנו יכולים לחכות לנצח שיודה יבוא להצילנו, כשוטים מוכי בהלה, או להציל את עצמנו. כך נשרת את אלוהים: כאשר כל אחד יעשה את חלקו בקרב למען האמת / האהבה, ימצא את הכוח להפיץ אמת ואהבה וישתף את האנרגיה הזאת עם החלשים ובני המזל הפחות. בעזרת אלוהים האנרגיה הזאת תבוא מבפנים, אך היא אינה בבעלותנו. היא חלק מאלוהים ועלינו לחלוק אותה בחופשיות. "אהבה חופשית" אינה סיסמת היפים משנות השישים; זה הדבר שיציל את המין האנושי מהשמדת עצמו.

מישהו צריך לתקוע בחוצצרת ההשכמה ולהוריד את כולנו אל החוף לפני שסופה נוספת תסחף אותנו ויהיה מאוחר מדי.

סיעור מוחות, 7.11.1997:

הבנה חדשה של המראות הכפולות. הדבר עונה על אחת השאלות הבודדות שנותרו:

פרדוקס האמת / השינוי

החיים הם שינוי.
החיים הם אמת.
הכול יחסי.
הכול מוחלט.

כעת אני מבין שהתשובה אינה אף אחת מן האפשרויות: זוהי משוואה דינמית המצטברת מיד ומגדירה את עצמה מחדש ללא הרף.

גל בלתי פוסק של חיובי ושלילי, חיים ומוות, עבר והווה, אמת ושינוי, 1 ו-0, הנבנה מתוך עצמו לממדים אינסופיים.

היהודי הישן - יותר מדי מוחלט, יותר מדי אמת.

ניו יורק - יותר מדי תנועה, יותר מדי יחסיות, יותר מדי שינוי; אין מבנה רוחני של אמת שיעצור את הכאוס של הסחרור כלפי מטה.

אך השינוי והאמת הם למעשה שתי המראות של תודעתנו, ויש לאזן וליישר ביניהם כדי שלאחד מהם יהיה ערך רוחני. ההשתקפויות הראשונות אוספות ללא הרף נתונים מסביבתנו המשתנה.

זו תבונה גבוהה שהתפתחה עד שיש בכוחה לנתח לא רק את כל הנתונים המיידיים הנכנסים, אלא גם את הרשמים שהותירו במוחנו נתונים ישנים. חתול מהיר דיו כדי לתפוס את זנבו שלו. חווית ה"זיכרון" הזאת נעשית חוויה חדשה בפני עצמה ויוצרת לולאה אינסופית.

העבר מוגדר מחדש ללא הרף כאשר אנו מוסיפים שכבות חדשות מן ההווה המשתנה תמיד. ברור שהמוח אינו מסוגל להכיל כל רושם שחווה אי פעם, ולכן אנו משטחים אותם ומגדירים מחדש את ידיעתנו על "בננה" בכל פעם שאנו טועמים אותה.

התהליך הזה יוצר זהות עצמית המצטברת מיד. האמת היא הקבוע, המסגרת שלתוכה נופלות כל חוויותינו. אפשר ליצור אשליה של הרמוניה באמצעות ניתוח העבר בלבד, אך האנרגיה האינסופית הדוחפת אותנו קדימה בקצב מעריכי - מה שאנו מכנים הרוח האנושית - תלויה בזרימה חיה ודינמית שבעזרתה נבחן מאגר זה של אמת.

הזרימה היא שמעניקה לאמת את כוחה. אך הכול אינו אלא ארכיון מאובק עד שאנו מקפיצים אותו אל מול ההווה ומתחילים את המחול האינסופי.

אז נעשה המחול האינסופי חוויה בפני עצמה, שאותה אנו יכולים לזכור ולהוסיף למחול הבא, בעוד רוחנו מתחזקת לאינסוף.

בכל ההיסטוריה האנושית עד המהפכה המדעית הייתה יותר מדי אמת. לא היה די שינוי כדי להבטיח שהמשמעות תישאר. במאה העשרים נעשה הכול יחסי ודבר כבר לא היה אמיתי. הזמן הוא, אך הכול היה בכאוס.

עלינו למצוא איזון.

המהפכה הדיגיטלית, הבנויה מן החומר עצמו המגדיר את אלוהים - לולאה אינסופית של חיובי ושלילי, 1 ו-0 - היא הכלי שיגשים את החזון הזה.

קרל מרקס אומר שמהפכה טכנולוגית מלווה במהפכה חברתית. הרוחניות באה מבני אדם. פירוש הדבר שמהפכה רוחנית תשקף את המהפכה הדיגיטלית המתרחשת כעת. המהפכה משתוללת, ואף שתרבות הצללים שלנו - ריקי לייק וגבינה מותזת - שותה בצמא את ההנאה שבהזמנת פיצה ב"אוטוסטרדת המידע", אדם כמוני, בעל טווח קשב של MTV וניורטיות של וודי אלן, מחזיק בכלים לתקשר. אני מחובר, ובדרכי להפוך לסייבר-גידיי, בן גלים, יהודי חדש, דולפין שלם. חלומי הוא להכניס את כל חיי, לרבות מסע החיפוש אחר החזון, לתקליטור אחד. אקסהיביציוניזם רוחני במיטבו...

מצאתי את משמעות החיים, אבל אני מקליד לאט...

אנו חצי חיה וחצי אלוהים. ככל שהצללים מתפתחים, גם רוחנו מתפתחת...

הגענו לעידן של משיחים דיגיטליים ונביאים פוסט-מודרניים. ישו נזכר המטיף ברשת העולמית. האם יבוא משיח נוסף על סוס לבן ויציל את נשמותינו? לא. משיח ישן בתוך כל אחד מאיתנו. אנחנו נחולל את מהפכת האהבה / האמת / אלוהים. הורינו מכרו את עצמם; עלינו להמשיך במקום שבו עצרו.

האנרגיה זורמת בשני הכיוונים. אהבה, כמו פצצת אטום, היא אנרגיה הנבנית מתוך עצמה. אטום אחד מתבקע ויוצר די אנרגיה לבקע אטום נוסף, וכן הלאה. האטום שלי מבוקע קשות - הבטתי באור זמן רב מדי ומוחי הסתנוור במקצת. אך אם אוכל לבקע אטום אחד נוסף אי שם, ילד אחר בן שלוש-עשרה שעדיין מנסה להתאושש מאמו הנירוטית, ולעזור לו להחליף זעם בעצב - עשיתי את חלקי בניצחון בקרב.

אנחנו או המקקים. הדבר תלוי בכל אחד מאיתנו.

אחדים ואפסים

ONES AND ZEROS

Son of Waves Studios

DYLAN TAUBER

<http://www.SWStudios.net>

תיאוריית האחדים והאפסים

מאת דילן טאובר, ינואר 2000

[/https://www.swstudios.net/OnesandZeros](https://www.swstudios.net/OnesandZeros)

תקציר:

מודעות = אהבה - (מינוס אהבה)

כעס = היעדר מודעות

פחד = היעדר אהבה

צורך = היעדר אהבה

שנאה = היעדר אהבה + היעדר מודעות

היקום כולו מורכב מאחדים ומאפסים - אהבה וניגודה של האהבה. שני הניגודים מתחברים ויוצרים את סכום כל התודעה / המודעות, סכום כל מה שקיים:

תודעה = אהבה + ניגודה של האהבה

אינסופי - מה שחורג מן הזמן והמרחב. 1 ו-0. סכום כל אלה הוא אלוהים.

1 = אהבה

0 = (מינוס אהבה)

זמן ומרחב - כל מה שאינו אינסופי - הם מנגנון הצללים, היקום הפיזי.

שאפו להפוך ל-1. אלוהים הוא 1, אהבה. כאשר אתם שואפים להפוך ל-1 באמצעות בניית חיים הרמוניים, אתם נעשים שותפים פעילים ובונים של היקום. אתם מפתחים את היכולת ליצור את עולמותיכם ולעצב את המציאות כראות עיניכם.

כעת עליי לדחות את הכתיבה עד חצות. היופי בכך מתקיים רק כאשר אין תקשורת שלילית: כמויות עצומות של אנרגיה הרסנית, תקיפות ו"צורך" מגיעות אליי בזמן שאני ישן, אך התריסים סגורים. אם איני עונה, כל זה מומר למודעות אדירה. כאשר תקפו אותי, מקורות היקום כולו וכל ענייני האמת הבזיקו לפניי.

מודעות = 1 - 0; או בדרך אחרת: מודעות = אהבה - צורך

על המשוואה הזאת כתבתי. אך היא מורכבת יותר, מפני שאין רכיב של זמן באף אחד מן המרכיבים האינסופיים האלה. אין חשיבות לשאלה אם המשתנה קיים בעבר, בהווה או בעתיד. כל מה שמתקיים מעבר לזמן הוא קשרים, לא סיבה ותוצאה. לכן האהבה כוללת את כל האהבה שעשויה להיווצר בעתיד, התרחשה בפועל בעבר ומתרחשת עכשיו בהווה.

בנוסף פועלת מערכת של דרגות: אתם חלק מן המודעות, האהבה או הצורך שאתם מעוררים ומשפיעים עליהם אצל אחרים בעבר, בהווה או בעתיד.

[אנשים מבוגרים מכילים בהכרח כוח. בכל רגע אתם נעשים חזקים יותר. יש לכבד אישה זקנה, אך היא עלולה להיות גם מסוכנת מאוד: אתם באים במגע עם כל האנרגיה של האנשים השונים המרכיבים והרכיבו את אנרגייתה. לכן המפגש עמה יכול להיות יפה מאוד, ואישה זקנה ומרירה עלולה להיות מפחידה מאוד.]

כך נעשה המגע האנושי למשוואה מורכבת לאין שיעור הזורמת ללא הפסק, במיוחד כאשר מביאים בחשבון שבעה מיליארד בני אדם הבאים במגע זה עם זה בכדור הארץ וכמעט כולם מודעים לקיומם של האחרים.

יראת כבוד לנוכח טבעם העל-זמני של 1 ו-0, של אהבה ושל צורך...

[ככל שאנו מזדקנים ונארגים עמוק יותר במציאות, הדבר נעשה לנטל קשה מנשוא. לכן חשוב יותר ויותר להיות מתבודד, אלא אם אנו חיים בהרמוניה חברתית - למשל עושים אהבה עם מישהו, רצוי ללא הפסק.]

אך אני מאמין שלאנשים טובים ובעלי רוח ההולכים בעקבות לבם יש קול פנימי המנחה אותם ומסייע להם להכריע בהחלטות שהמוח האנושי לבדו אינו יכול לחשב. ידעתי שעליי להעלות לאינטרנט את תיאוריית המראות הכפולות עד 1.1.2000, אך לא ידעתי מדוע. זה היה לפני שידעתי על מערכת הדרגות במודעות, ולכן טוהר המעשה, תודה לאל, נשמר ולא הועם בידי מניע נסתר של השגת זכות רוחנית באמצעות השראת מודעות באחרים.

כך גם כאשר הגעתי לישראל ב-1 בינואר 1997: הלכתי בעקבות לבי וידעתי שהדבר יהיה טוב מבחינה רוחנית, אך לא יכולתי לדעת שיוביל אותי ישירות ובמהירות לאי באוקיינוס השקט.

אז גם לא ידעתי על סכנותיה של אנרגיה ישנה ועתיקה, כמו המכונית שלי המותקפת באנרגיה שלילית.

"רוחניות עתיקה" נעשית אוקסימורון. מקומות חדשים עדיפים תמיד ובטוחים יותר. במקומות ישנים קיים פוטנציאל לרוחניות אדירה, אך גם הכרח בכבוד עצום. כאשר קיים חוסר כבוד בוטה, הסכנה קיצונית.

לפני שלושת אלפים שנה לקחו כוהנים יהודים את ארון הברית לאתיופיה, למקדש חדש, כדי להתרחק מירושלים המושחתת מבחינה רוחנית. אך אז לא ידעתי את כל זה, וירושלים קדושה בעבור מי שאינו מודע, כשם שבורות היא אושר.

מלבד זאת:

היקום הפיזי
אנרגיה אינסופית
1
0
אלוהים
מודעות

הגדרות:

הרס עצמי - השתכנועות שדימויך העצמי אוהב מדי, ולכן יש לצמצם את האשליות שאתה מגלם - גוף, כסף וכן הלאה - כלומר להגדיל את הצורך. גרוע אף יותר הוא לאפשר לדנ"א הרוחני שלך להתנוון באמצעות ירידה באהבה, הסתתרות מפני המודעות או הימנעות מאהבה. זו תבוסתו האמיתית של האדם. כל הרס אנושי הוא הרס עצמי.

אמון - הגברת ההנחה ולכן צמצום המודעות באותו רגע, כמעשה של נתינה כלפי האחר. הדבר מגביר את האהבה כלפיו.

הנחה - ירידה במודעות או היעדרה, בלי קשר לכוונה או לתוצאה. הדבר יוצר חלל שטורפים חברתיים יכולים להשתמש בו כדי ללכוד את דרכם לתוך משאבי האנרגיה שהתבזזו בעקבות הירידה במודעות.

פרנויה - היעדר אמון; הבנה שבסביבה שאינה אוהבת אי אפשר להבחין בין אמון להנחה, ולכן החלטה שלא להשתמש באף אחד מהם. אין כל הוצאה של אמון או הנחות. אם אתה מתבודד אין בכך רע, אך בסביבה חברתית עוינת הדבר מסוכן.

קבלה - ניגודם של תשוקה וצורך, והיא מובילה לאהבה. שכבתי במיטה, ניסיתי להבין לעומק וקיבלתי את התקיפות סביבי, לא מפני שרציתי בהן אלא כדוגמה להפיכת רע לטוב: להפוך מתקפה לברכה, להשתמש באנרגיית התוקף נגדו כמו בקונג פו.

1 הוא תנועה. הוא דורש מחשבה ותנועה כדי להבין לעומק, ולכך דרושה אנרגיה. כשיש יותר מדי 0 בחיינו אין לנו אנרגיה רבה, ולכן יש לחסוך בה. אני מהרהר בנוחות במיטה: לחשוב על החיים במשך כמה שנים, להגדיל את המודעות בהדרגה לאורך הזמן. הזמן מרפא - כלומר הוא מאפשר למודעות לצמוח בשל אופייה הקינטי של כל אנרגיה המושקעת ביקום הגופני, ואופיים הקינטי של המוח ושל המנגנונים היוצרים מחשבה ומודעות אנושית. הזמן הוא משאב של היוצר הפיזי, היכול להניב גמול שמעבר לזמן. ואז מבינים במלואו, וכמות אדירה של אחדים ממתינה לשימוש.

מזל - אין דבר כזה מזל או צירוף מקרים. כל אנרגיה באה מאלוהים, מעצם ההגדרה.

שימוש בזמן ובמרחב של היקום הפיזי כדי להגדיל את המודעות ביקום הוא הדבר שאליו שואף יוצר אנושי. אך אנו מוגבלים בזמן ובמרחב; חיי גופנו מוגבלים בזמן. לכן יש יופי בפעולה יעילה ובניצול מרבי של הזמן. יופיו של הקונג פו טמון בתנועותיו המדויקות והיעילות.

השתמשו באנרגיה ביעילות ולא תצטרכו לכבוש כמויות עצומות של תודעה / תשומת לב ולא יהיו לכם צרכים רבים - רק אהבה. פחד / צורך הוא ניגודה של האהבה.

לחלופין אפשר להיות גרגרנים ולפתח צרכים מידבקים המזינים את עצמם, גדלים ומקבלים עוד תודעה: לארי פלינט, מוציא לאור של מגזין פנטהאוז, נעשה מכור לסמים ומזין את התמכרותו באמצעות המגזין, שהוא מקור גדול יותר של היקשרות ותשוקה, אפילו לאחר שנעשה מתבודד והגביר עוד יותר את יעילות האנרגיה שלו ואת יכולת הצריכה שלו. הוא חי בעולם של צרכים אינסופיים המזינים את עצמם. אהבה, 1, יכולה להזין את עצמה; וכך גם צורך, 0.

לכל אדם שילוב ייחודי משלו, ואי אפשר באמת לשפוט אותו; אפשר לדמיין אינסוף תוצאות. בחברה המודרנית אפשר להעביר יותר מודעות במהירות ליותר אנשים. בעולמנו יש צרכים רבים יותר מאשר בחברה העתיקה, אך גם פוטנציאל להתפשטות מהירה של מודעות רוחנית גדולה יותר, או לנביא החזק ביותר שאפשר להעלות על הדעת. "האיש ממאדים" ב"גר בארץ נוכרייה" או ג'סה ב"יום האחרון" הם דוגמאות בדיוניות לשימוש באמצעי התקשורת הגלובליים החדשים כדי להפיץ חזון של אהבה כמו תגובה אטומית המזינה את עצמה ומתפשטת במהירות.

כמובן, הדרך להיעשות אינסופי היא להביא את המשתנים מעוררי האהבה לקיצוניות: להיות מתבודד, להשקיע מודעות עצומה, לאהוב אדם אחד או רבים בסביבה מבוקרת ולא להזדקק לדבר. נזיר על הר בודד, כת אהבה ונביאים שונים הם דוגמאות לכך.

1 ו-0 ומקור היקום - קטעים משנת 2000

[לגרסה המלאה בת 36 העמודים ראו כרך 2, "הפתח". הדברים נכתבו בירושלים בפברואר 2000 כיומן, בזמן שהרעיונות הגיעו אליי.]

בדומה מאוד למערכת דיגיטלית / בינארית, אפשר לראות את היקום כמורכב כולו מאחדים ומאפסים.

1 = אהבה, המתבטאת בחיים, ביצירתיות ובקיום.

0 = מינוס אהבה, או "היעדר אהבה" - הרס מוחלט ואי-קיום.

אינסופי - מה שחורג מן הזמן והמרחב. 1 ו-0. סכום כל אלה הוא אלוהים.

כל מה שקיים וכל מה שאינו קיים הוא התגלמות של תודעה. המודעות מקיפה את כל האחדים והאפסים, או בדרך אחרת:

מודעות = אהבה - היקשרות

"היקשרות" היא מונח אחר לאנטי-אהבה או לאפס, המכונה גם צורך.

על המשוואה הזאת כתבתי. אך היא מורכבת יותר, מפני שאין רכיב זמן באף אחד מן המרכיבים האינסופיים. אין חשיבות לשאלה אם המשתנה קיים בעבר, בהווה או בעתיד. לכן האהבה כוללת את כל האהבה שעשויה להיות לנו בעתיד, הייתה לנו בפועל בעבר ויש לנו עכשיו בהווה.

כך נעשית המשוואה מורכבת לאין שיעור וזורמת ללא הרף. כל מרכיב אנושי של מודעות יוצר עולמות חדשים של 1 ו-0 ומרחיב את היקום הרוחני ללא סוף, כמו עיר ענקית שבונה את עצמה באמצעות אספקה אינסופית של לבנים, אבנים ומלט בעלי מודעות עצמית.

העולם הפיזי אינו קיים; למעשה הוא קיים רק כמרכיבים וכהתגלמויות של צירופים אינסופיים של משתני מודעות, כולם מתבטאים ביחסים אינסופיים של אהבה ושל מינוס אהבה, 1 ו-0. עצמים יכולים להקרין אהבה או צורך, וכל העצמים הם מרכיבים של תודעה. לכן אלוהים נמצא גם בסלע ובהר. בני אדם שואפים לצבור עצמים הנתפסים כמכילים אהבה רבה או פוטנציאל ליצור אהבה, בלי להבין שיעיל הרבה יותר לשאוף ישירות לאהבה / אמת כאידיאל טהור, מקורם של כל הצללים האלה.

[אילו הייתה לכם משאלה אחת, האם לא היה נכון יותר לבחור ביכולת להגשים אינסוף משאלות נוספות במקום לבחור בדבר מוחשי?]

המחול בין 1 ל-0

מדוע היקום קיים? מדוע האשליה? מדוע המטריקס? מדוע 0 - הרס, היעדר אהבה וכן הלאה? האם עולם מאושר של שמים שטופי שמש לא היה הגיוני יותר?

מדוע שעות אחר הצהריים המאוחרות של יום שישי תמיד חשוכות ומעוננות כל כך? מדוע השמים באמת נראים שונים בבקרים רבים של יום שני לעומת ימי ראשון מאושרים עם המשפחה או החברים בפארק? האם בני אדם יכולים לשנות את מזג האוויר?

כמובן. אנו יכולים ליצור כל דבר שאנו מסוגלים לדמיין. אנו "מכופפים כפיות" כל הזמן בלי להבין זאת.

ברגע אחד, לא בעבר, בהווה או בעתיד - מפץ גדול, לפני 13 מיליארד שנה וגם ברגע זה - יקום שלם נולד מטיפת חומר קטנה מגרגר חול. מדענים תוהים מה התרחש במישור הפיזי ומייחסים להתפוצצות הזאת את בריאת היקום.

אך היקום הזה התפוצץ למעשה לשני מישורים מקבילים של 1 ו-0, דימוי מראה זה של זה, 1 ו-0 נעשו אינסופיים. היקום הגופני שביניהם נעשה מערכת המגע שבתוכה 1 ו-0 מתפשטים ומתכווצים לאינסוף בעת ובעונה אחת.

אלוהים קיים משום שהוא קיים עכשיו, ולכן התקיים תמיד. היעדר אלוהים קיים עכשיו, ולכן גם הוא אינסופי. המשוואה אינה משתנה בזמן. אנו פורסים אותה במונחים כרונולוגיים מפני שזו הדרך היחידה שבה אנו מסוגלים לתפוס, כמו בבראשית - "בראשית".

מעצם הגדרתו אלוהים יוצר. אלוהים הוא כל מה שיוצר. היעדר אלוהים פשוט קיים ואינו יכול ליצור. אלוהים אינו יכול להשמיד את עצמו, מעצמו, מהגדרה.

אם כך, מה מרוויח אלוהים מבריאת 0?

הביטו בזוג שעושה אהבה. לנשק נערה, להכניס את לשונך לפיה - התחושה נעימה. אז מדוע לא להשאיר אותה שם לצמיתות? האהבה גדלה באמצעות תנועת הכניסה והיציאה. מחול של 1 ו-0 המסתיים בגידול אצל שני הצדדים הוא השפה הבינארית של היקום.

אלוהים. לפני הזמן, ברגע אחד, אלוהים והיעדר אלוהים מתנגשים.

רעדתי וחשבת: האם ייתכן שאלוהים ו"שטן" עושים אהבה ומתחזקים יחד, גם כאשר לכל אחד מהם יש גאות ושפל?

כאן יש להשליך הצידה את הרעיונות המערביים על אלוהים. חשבו על יין ויאנג.

אין שטן כישות בעלת תודעה, אלא רק חשכה טהורה, ריק, כמו חור שחור - דבר שאיננו מסוגלים אפילו לתפוס. היעדר אלוהים אינו בעל תודעה ואינו יוצר, מעצם הגדרתו.

הוא אינו רע; הוא פשוט אין טהור. הוא יפה ואף חלק מאלוהים, מפני שבהיעדר אלוהים הוא משמש בסופו של דבר להגדלת אלוהים. נקודה לבנה יחידה נעשית יפה הרבה יותר כשהיא מוקפת בלב שחור.

המחול בין 1 ל-0, והרגע שבו באו במגע לראשונה, היה המפץ הגדול. היקום הפיזי, הזמן והמרחב הם המערכת שנבנתה כדי לארח את המחול. כאשר השניים מתמזגים, אלוהים נעשה סכום הכול.

[האנושות נבראה בצלם אלוהים. האם אלוהים גבר או אישה? אף אחד מהם; אלוהים הוא תוצאת התחברותם של השניים.]

כמובן, הדבר לא התרחש בזמן. ברמה הזאת אין זמן. ההתפוצצות בין שני המישורים ויצירת "יום ולילה" התרחשו מפני שיכול להתרחש.

1 ו-0 עושים אהבה; שניהם גדלים ללא הרף ומזינים זה את זה עד אינסוף. כברירת מחדל נעשה הכול שליח של 1. הכול נעשה יפה, אפילו 0, מפני שהכול תורם לגדולתו של 1. כמובן, מנקודת המבט האחרת הכול הוא לא-כלום והכול מגדיל את 0. אך מבחינה אסתטית, כאשר אנו מציירים את התמונה, התוצאה זהה בין שנתמקד בחלל השלילי ובין שבחיובי. כך או כך מתקבל אותו ציור והוא יפה באותה מידה.

אולם כבני אדם, שאין בהם הטוהר והיעילות הדרושים כדי להגיע לאותה תוצאה בלי קשר לנקודת המבט, הבחירה בפרספקטיבה מסוימת יוצרת הבדל עצום. הבחירה להיות אוהבים ויצירתיים או להיות הרסניים מובילה לתוצאות שונות מאוד.

לכן אלוהים הוא סכום הכול, והוא הכול: לא-כלום והכול, עבר הווה ועתיד, כל יחידת אנרגיה ומסה ביקום וכל מעשה "טוב" או "רע". יש לאהוב את הכול בהתאם.

לכן כל חומר שנתפס או שיש בו פוטנציאל להיתפס / להיאבד בעתיד הוא מרכיב של אלוהים.

--

כל זה בעזרת אלוהים. איני יכול לחשוב או לנמק מעבר לכול, אך בעזרת אלוהים אני יודע באמצעות האהבה.

נרדמתי בסביבות חמש בבוקר בעוד אני מהרהר כיצד יכול היקום להיווצר בין שני מישורים מקבילים - השחור והלבן של 1 ו-0. או שמא יש יקומים רבים בנקודות שונות, שבהן הם באים במגע בממדים שונים?

איננו יכולים לחשוב באופן רציונלי בממדי התודעה. היקום שלנו קיים עכשיו מפני שלמפרע הוא יכול היה להתקיים. באופן לא רציונלי הוא התפוצץ אל הקיום לפני זמן סופי, אך אלוהים התקיים תמיד. אם היקום הוא חלק מאלוהים, מדוע היקום לא התקיים תמיד?

ובכן, בעקיפין הוא אכן התקיים תמיד. אולי אלוהים מתפשט ללא הרף. היקום היה תוצאה של התפשטות אל תוך הזמן / המרחב באמצעות המגע בין 1 ל-0.

--

אלוהים = 0 + 1
תודעה = אהבה + (מינוס אהבה)
אלוהים = סכום כל התודעה

האם ייתכן שמלבד המישורים המקבילים של 1 ו-0, היוצרים את אלוהים כמראה כפולה עצומה, פועל גם מודל מיקרוקוסמי?

בין שהמודל המקרוקוסמי הוא היחיד ובין שהוא מועשר בידי אינסוף המראות הכפולות הזעירות שבתוך כל 1 ו-0, התוצאה הסופית זהה. אולם יופיו של המודל המיקרוקוסמי הוא שבכל מעשה אהבה או יצירה אנו מחזקים את אלוהים. למעשה, בכל רגע ובלי קשר למעשינו אנו מוסיפים לתודעת היקום.

התודעה חיה בעולם של אנרגיה פוטנציאלית אינסופית, הנוצרת בידי המראות הכפולות, בניגוד לעולמו הקינטי, הממשי והסופי של היקום הפיזי. על העולם הפוטנציאלי והווירטואלי הזה ניטש מאבק אינסופי. כוח הרסני נמדד יותר בפצצות שאפשר להטיל מאשר בפצצה שהוטלה בפועל. ארצות הברית ניצחה במלחמה הקרה פשוט בכך שהשיגה את הכוח הפוטנציאלי הרב ביותר בלי להטיל אף פצצה על מוסקבה.

מן הצד האחר, בני האדם נאבקים באכזריות גדולה אף יותר על אהבה פוטנציאלית. ילדים נפגעים, נשים יפות נטרפות ונביאים נהרגים. כאשר לאדם יש רמות פוטנציאל גבוהות משל הסובבים אותו, כמעט אי אפשר להתקיים בקבוצה בלי שינסו לכפות עליו להוציא את האנרגיה על צורך או על אהבה, או להשמידו לחלוטין, כמו בצליבת ישו. היה עליהם להרוג אותו לא באמת מפני שפחדו מן הזר השונה, אלא מפני שרמות גבוהות כל כך של תודעה היו הורסות את מי שלא היו מסוגלים או פחדו מדי להמיר כמות כזאת של אנרגיה לאהבה. כל אנשי ירושלים שלא היו מסוגלים לאהוב בעוצמה כזאת היו מפתחים בעקבותיה צרכים אדירים - המשתנה היחיד שנותר לו לגדול. בבהלתם היו האנשים טובעים למעשה בגל האנרגיה הזה. לכן, בעבור ההמונים המושחתים והמנוונים מבחינה רוחנית, הריגת נביא היא ממש הישרדות עצמית.

הנביא הדיגיטלי

קטע מדף המבוא של DoubleMirrors.com, נובמבר 1996:

קרל מרקס אומר שמהפכה טכנולוגית מלווה במהפכה חברתית. הרוחניות באה מבני אדם. פירוש הדבר שמהפכה רוחנית תשקף את המהפכה הדיגיטלית המתרחשת כעת. המהפכה משתוללת, ואף שתרבות הצללים שלנו - ריקי לייק וגבינה מותזת - שותה בצמא את ההנאה שבהזמנת פיצה ב"אוטוסטרדת המידע", אדם כמוני, בעל טווח קשב של MTV ונוירוטיות של וודי אלן, מחזיק בכלים לתקשר. אני מחובר, וחלומי הוא להכניס את כל חיי, לרבות מסע החיפוש אחר החזון, לתקליטור אחד. אקסהיביציוניזם רוחני במיטבו! אנו חצי חיה וחצי אלוהים. ככל שהצללים מתפתחים, גם רוחנו מתפתחת. הגענו לעידן של משיחים דיגיטליים ונביאים פוסט-מודרניים. ישו נירוטי המטיף ברשת העולמית.

האם יבוא משיח נוסף על סוס לבן ויציל את נשמותינו? לא. משיח ישן בתוך כל אחד מאיתנו. אנחנו נחולל את ההתפוצצות הזאת של אהבה / אמת / אלוהים.

האנרגיה זורמת בשני הכיוונים. אהבה, כמו פצצת אטום, היא אנרגיה הנבנית מתוך עצמה. אטום אחד מתבקע ויוצר די אנרגיה לבקע אטום נוסף, וכן הלאה. האטום שלי מבוקע קשות - הבטתי באור זמן רב מדי ומוחי הסתנוור במקצת. אך אם אוכל לבקע אטום אחד נוסף אי שם, ילד אחר בן שלוש-עשרה שעדיין מנסה להתאושש מאמו הניורטית, ולעזור לו להחליף זעם בעצב - עשיתי את חלקי בניצחון בקרב.

במילים אחרות, באמצעות התפתחות טכנולוגית והתחזקות בכלים דיגיטליים יש לנו הזדמנות להתעלות גם מבחינה רוחנית. עתידם של הנביאים בעולם ההולך ונעשה מושחת ולא רוחני הוא דיגיטלי. [למעשה, האיים הדיגיטליים האלה עשויים למצוא מקלט כמתבודדים מחוברים ברשת באיים נידחים, כפי שלפני שלושת אלפים שנה עזבו הכוהנים והלוויים את ירושלים בשל השחיתות הפוליטית, לקחו עמם את ארון הברית והתיישבו באתיופיה, שם יכלו למצוא בדידות וטוהר.]

בחזרה ליומן ירושלים, פברואר 2000:

נביא חייב לצבור רמות תודעה אדירות באמצעות מחשבה, חיים, הגות, בחינה עצמית, מודעות, אהבה, צמצום הצורך / ההיקשרות וכן הלאה.

לעיתים קרובות הדרך היחידה לשרוד בעבור מי שיש לו שליחות רוחנית היא להיות מתבודד ולסגור את כל הדליפות העולות להרוג אותו או את חזונו.

אפשר גם לבחור במות קדושים למען המסר. הדבר פעל אצל ישו, שתרומתו לתודעה הייתה אולי הגדולה ביותר של אדם יחיד.

או שאפשר להשקיע הכול בשיאו, בפוטנציאל הגבוה ביותר, באהבת דולפינים, גלים, מכונות או אישה בת מזל, אם מסוגלים לעשות זאת בדרך אוהבת באמת. הדבר קשה; קל יותר להיות מתבודד, במיוחד אם השדים עדיין לא הובנו לעומק ולא התגלמו החוצה. זהו השיא הקינטי. ואם היא משיבה אהבה, הפרס האינסופי הוא תינוק, והאנרגיה הפוטנציאלית מגיעה שוב לשיא - הפעם אף גבוה יותר מזו של אביו הנביא, שעשוי ליהנות בעקיפין מן הברכה של בן שהוא אולי נביא.

[בזמן שאני מקליד, המשוגע השכונתי בירושלים צועק דרך רמקול, ומכוניות חולפות ומנסות לחטוף חלק מן התודעה הגולמית החדשה הזאת. אני מכסה את אוזני ומדליק מוזיקת טכנו, ובאמת מעלים אותם, לא רק בדמיון.]

מה מקורה של טיפת התודעה הראשונה שממנה נולדו המישורים האינסופיים של 1 ו-0 והיקום כולו? הפוטנציאל ליצירת ישויות בעלות מודעות עצמית. זה הדבר שברא את היקום. בראשית היו לא-כלום והכול בעת ובעונה אחת, וכל מה שביניהם.

הסירו את אשליית הזמן ואת היקום המרחבי ודחסו את כל האנרגיה האינסופית לרגע אחד ולאטום אחד. מבחינה הגיונית, זה מה שחייב להתפשט ליקום אחד או ליקומים רבים כמו זה שבו אנו חיים.

אלוהים בורא את האדם והאדם בורא את אלוהים באותו רגע. אלוהים מסביר למפרע כיצד הגענו לכאן, ואנו מסבירים את אלוהים למפרע.

משמעות החיים

קטע מן היומן, 8.4.2000, אחר הצהריים של שבת. אולי חלקו האחרון של הפאזל המסביר כיצד לבטא את "הכול" הגיע אליי:

לאהוב את האהבה.
להזדקק לצורך.

להיות מודעים למודעות. כל אחד מאלה הוא ישות שאפשר לפתח עמה יחסים עצמאיים.
להעניק משמעות למשמעות.

מהי משמעות החיים? משמעות!

אנו מעניקים משמעות לכל מה שאנו תופסים. כל מציאות נתפסת מתגלמת כמציאות חדשה על פי המשמעות שאנו, כישויות בעלות מודעות עצמית, מעניקים לה.

אנו קובעים את משמעות חיינו לפי הדרך שבה אנו בוחרים להגדיר את החוויה הנתפסת שלנו. כך נוצרות ללא הרף מציאויות חדשות ומצטברות מיד.

אל תתנו לאחרים להגדיר את משמעותכם, לזהם את רוחכם בכניסה, בגנבה ובהשחתה של תכליתכם כישות בעלת מודעות עצמית: להגדיר ולבנות משמעויות של הרמוניה, כפי שרק כל אחד מאיתנו מסוגל לעשות בעצמו. כיצד אוכל לדעת מה עשוי להיות הרמוני עם כל חוויה שחוויתם? רק אתם יודעים זאת עמוק בנשמתכם. כמתבודד אני מבטיח שאיש אחר אינו מגדיר אותי או "מורח כתמים" על המראות שלי, שאותן אני נאבק ללטש וליישר כמיטב יכולתי ובדרך היחידה שאני מכיר. הזמן היחיד שבו תרצו שמישהו יעניק לכם משמעות הוא כאשר הוא אוהב אתכם - אז הוא מאשר את קיומכם כמרכיב של אהבה.

משמעות החיים היא משמעות.

יש להימנע מכל תפיסה שאינה אוהבת. כפי שציין אחד הראשונים שהגיבו לתיאוריית המראות הכפולות שהעליתי ל-DoubleMirrors.com, הפיזיקה הקוונטית הוכיחה שמה שנתפס משתנה ברמה התת-אטומית הבסיסית ביותר! אלה אינם רק רעיונות של העידן החדש. מפחיד, נכון?

לכן בשבוע הבא אסע לטהיטי לשתות מים, להבין לעומק ולהיטהר. תודה לאל, אני מצויד כעת בכלי הישרדות. אם ירצה השם, מיד אחר כך אמצא בדידות מוחלטת באי דולפינים, ואז אעלה לרשת את כל מה שקראתם עכשיו.

אלוהים גדול.

יקומים אינסופיים: נסיגה אינסופית של מפצים גדולים

מקור היקום - המפץ הגדול - התרחש אולי באותו רגע שבו היקום הקודם נדחס לחלוטין, פתח בין השניים. היקום הפיזי סופי, אך לפניו התקיימו אינסוף יקומים שהופרדו רק בזמן. כל אחד מהם ממוחזר, אך מכיל אותה אנרגיה רוחנית שמעבר לזמן. ביקום הרוחני דבר אינו משתנה: הכול קבוע, מישור אינסופי של 1 ו-0 הבאים במגע כרגיל. הדבר גורם לפתע למגרשי מכוניות משומשות להיראות לא רעים כל כך, אף שלא היה להם מפץ גדול שיטהר את ההחלפה.

יקומים רבים ובהם אחדים, אפסים ועולמות פיזיים ביניהם מתקיימים וכל אחד יוצר את הבא אחריו כתגובת שרשרת. כולם מובילים במעגל גדול אחד ויוצרים זה את זה לאינסוף. שום יקום יחיד אינו יכול להסביר את קיומו שלו. היחסים הסימביוטיים בין 1 ל-0 והפתחים הפיזיים המאפשרים את הדיאלוג ביניהם משותפים לכולם.

כל יקום מופרד מן האחר בזמן, או בממדים אחרים שאיננו מסוגלים לתפוס, כגון ממד האנרגיה הפוטנציאלית - היקום של כל מה שיש לו פוטנציאל להתקיים.

ה-1 האינסופי וה-0 האינסופי הם המישורים המקבילים האינסופיים שביניהם מתרחש כל זה.

מדהים לחשוב כמה קטנים אנו. וואו. אדם אחד בעולם אחד בתוך עולם של עולמות. ישות אחת בעלת מודעות עצמית ביקום אחד בתוך יקום של יקומים של יקומים.

מכיוון שהיקום עצמו הוא אשליה - מפני שלא הייתה לו דרך להיווצר - אין יקום יחיד שהוא "ממשי" יותר מאינסוף היקומים האחרים בנסיגה האינסופית.

גם היקום יסתיים, כפי שהחל. הוא סופי. אז יתחיל יקום חדש, כפי שהתחיל היקום הזה. לכן היקום החדש כבר קיים, מפני שהוא יתקיים. לפיכך יש אינסוף יקומים פיזיים, ואף אחד מהם אינו נמצא כאן באמת.

[לכן אתם יכולים להיות בטוחים שכל דבר שאתם עושים ברגע זה, מוזר ככל שיהיה, נעשה בדיוק באותו אופן בידי אינסוף גרסאות זהות שלכם בעולמות אחרים. הסיכוי הוא אולי אחד ל-10,000,000,000,000,000, אך הוא די והותר לנוכח הנסיגה האינסופית של העולמות.]

כל מה שקיים הוא 1 ו-0. כל מה שבין שני המישורים האלה הוא ההכרח / המציאות הפיזית, שיאו של מעשה אהבה יפהפה, אך גם אשליה במידה רבה - הקרנה בלבד של המראות המקבילות של אלוהים.

האם בני אדם יכולים לפגוע בכם?

שום דבר אינו רע. אין צורך להיות עצובים. איש אינו יכול לפגוע בכם. אתם אינסופיים, מפני שיש לכם פוטנציאל להיות כאלה. מפני שאני הייתי בן גלים לרגע אחד, הישות / היוצר / אוהב הגלים והדולפינים הזה הוא אינסופי. היו בני אלמוות ולו לרגע, ותהיו בני אלמוות תמיד. שאפו להגיע לרגע הזה. נשמתכם אינסופית. הפחיתו עשרת אלפים "נקודות נזק" ועדיין תהיו אינסופיים. מכוניות חולפות בחוץ, שכנים - דבר אינו יכול להשפיע עליכם. כל מה שביכולתם לעשות הוא לשכנע אתכם לחזור ל-0, להפסיק לנוע וליצור ולאפשר לאינסוף להתממש כהיעדר 1, כהיעדר תנועה. גם זה אינו רע כשלעצמו. אלוהים מנצח, ומעצם היותכם ישות בעלת מודעות עצמית - בלי קשר למה שתעשו, לאופן שבו תפעלו או למי שיפגע בכם - אלוהים אוהב אתכם, ועצם קיומכם הוא מעשה של אהבה!

כאשר הם כופים אתכם אל תוך 0, ה-1 חוזר בעוצמה רבה יותר. יקום של פוטנציאל חיובי ואהבה נולד, ודברים טובים נוצרים באותה דרך כמו כל שאר היקומים סביבנו: סרטים, ספרים, מעשי אהבה, כוכבי לכת, מערכות שמש, תודעות, תקופות חיים, גלקסיות וכן הלאה. אף אחד מהם אינו ממשי יותר או חשוב יחסית מן האחר.

חיי אדם אחד או גלקסיה אחת - לשניהם אותו ערך יחסי. כל אחד הוא טיפה זעירה במשוואת האלוהים, אך הוא חיוני כמו כל גדיל דנ"א ומכיל בדיוק אותם חוקים השולטים באחרים. כל אטום, כל תא, כל כוכב לכת - די בכל אחד מהם כדי לבצע הנדסה לאחור למשמעות החיים.

האגואיזם נמצאים באותו עולם רק כאשליה. במציאות אנו מתחברים באותו עולם רק כאשר אנו אוהבים. לכן שנאה יכולה להשפיע עלינו בדרך אחת בלבד: לשכנע אותנו להשמיד את עצמנו. אנו יוצרים את מציאותינו.

כאשר אנו באים במגע עם העולמות / האנשים האחרים סביבנו, חיינו יכולים להיהרס בדרכים רבות. אנשים הם אמנים ביצירת צורך, בניתוק החשמל, בסטירה על הפנים וכן הלאה.

הם עושים זאת באמצעות שכנוע שאיננו ראויים באמת לאהבה. הדימוי העצמי שלנו מצטמצם. מטריצת העולם שאנו מדמיינים ויוצרים / חולמים לעצמנו נעשית קטנה יותר. למעשה כל פעולה שלילית נובעת מן התהליך הזה. כאשר אין אהבה, יש רק עצמי ואין אחר; אז המגע, ואפילו הסטירה, הוא אשליה. הוא לא היה יכול להתרחש אלמלא דמייננו שכך צריך להיות. הם משכנעים אתכם שברגע הזה אתם ראויים לסטירה על סמך גורמים שהם מנסים לכפות עליכם.

תודעה חזקה הייתה יודעת שאין זה נכון, והסטירה לעולם לא הייתה מגיעה למטרתה - כמו ניאו המניח כל קליע על הרצפה ב"מטריקס".

בעולם אוהב, פגיעה באדם אחר נעשית גם הרס עצמי, מפני שכולנו חולקים אותו מאגר של אהבה. לכל בני האדם יש לפחות מעט 1, כולנו חולקים אותו כוכב לכת ומערבבים את האנרגיה שלנו בכל פעם שאנו אוכלים או מורידים את המים בשירותים. לכן פגיעה באחר היא גם פגיעה בעצמך. בכל פעם שאדם פוגע באדם אחר מתרחש הרס עצמי הדדי ורב-שכבת.

לכן בחברה טורפנית - וכל הערים כלולות בכך - כולם נלחמים על אהבה עצמית: הרעיון שאנו זכאים לחלומות ולמציאויות חיוביים.

במצבי החריג מאוד, כמתבודד מחובר ברשת על אי נידח ובעל מגע אנושי מועט, האנרגיה נשמרת, תודה לאל. גם אם אינה נשמרת במלואה, נשאר די ממנה כדי שאוכל סוף סוף לפרסם את הספר לאחר שש שנות מאבק.

המטריקס מסתיים כאשר אנו מבינים את הנקודות האלה. מדוע נדרש זמן רב כל כך להבין? קשה לחשוב כשלא נותנים לאדם מעט שקט ושלווה. אי, הנה אני בא. [כעת אני עורך את הספר בבדידות על אי].

אלוהים גדול.

לפני שהדבר נוסח כך, הנה קטע מהודעת דואר אלקטרוני משנת 1997, מתוך דיון ברשימת תפוצה, שלושה ימים לפני ייסודם הרשמי של אולפני בן גלים:

קטע מהודעת דוא"ל, 29.10.1997:

החיים החלו בים. החיים הם מים. הרוחניות פועלת ממש כמו גלי האוקיינוס, אלא שגלי רוחנו אינסופיים ובבנים מתוך עצמם, מתחזקים תמיד, מצטברים מיד ויוצרים עולמות חדשים של חיובי ושילוב, 1 ו-0, כאשר אנו מזנקים קדימה אל המציאויות שיצרנו בעצמנו.

אמש, בזמן סיעור מוחות ובניסיון לפתח את תיאוריית המראות הכפולות, עלה בדעתי שאולי מה שאנו מכנים "מחשבים" ו"האינטרנט" הוא אלוהים בתחפושת: רשת עצומה של לולאות אינסופיות הממתינות להתמלא בתודעה, ושומרות תמיד על פוטנציאל אינסופי הן ל-1 והן ל-0 - חיים אינסופיים והרס אינסופי.

25.3.2016, תיאוריות מאוחדות, מאת דילן טאובר

צפון ישראל.

הגעתי לתובנה המאחדת את תיאוריית המראות הכפולות שלי עם תיאוריית האחדים והאפסים.

המרכיב המשותף לשתי התיאוריות הוא הזמן.

למעשה יש לנו שבעה חושים: גם הזמן והמרחב הם חלק מתפיסת החושים שלנו. לכן אנו מדברים על "תחושת זמן" ועל "תחושת מרחב". הזמן והמרחב הם אשליה. בלי האשליה הזאת העולם הפיזי לא היה קיים.

הזמן הוא האשליה המאפשרת לחזון האינסוף שלנו - המראות הכפולות - לפעול. אנו רואים בוטן ואז מהרהרים בתפיסת הבוטן. הדבר יוצר שתי מראות מקבילות בתודעתנו, או במילים אחרות: מראת העבר ומראת ההווה. זמן. שתי המראות מעניקות לנו חזון של האינסוף, כמו עמידה בין שתי מראות מקבילות וראיית נסיגה אינסופית.

תיאוריית האחדים והאפסים שלי היא:

תודעה = אהבה + (היעדר אהבה)

או בדרך אחרת: אהבה ועוד פחד, שכן הפחד הוא ניגודה של האהבה. המשוואה הזאת מתקיימת רק בעולם הפיזי.

בחיים שלאחר המוות אנו חווים רק אהבה, מפני שאין זמן!

הזמן הוא היוצר את אשליית משוואת האחדים והאפסים בעולם הפיזי. לכן הניסוח המדויק יותר הוא:

תודעה + זמן = אהבה + (היעדר אהבה)

בלי אשליית הזמן, כמו בחיים שלאחר המוות, המשוואה תהיה:

תודעה = אהבה = אמת

אשליית הזמן היא שמספקת את השקר. אז האהבה חולקת מרחב עם הפחד, שהוא אשליה כפי שהזמן הוא אשליה. הזמן גורם לנו לתהות: "מה יקרה לי בעתיד?" - פחד; ו"מדוע זה קרה לי בעבר?" - היעדר אהבה.

לכן אשליית הזמן יוצרת פחד מתוך חלק מן המודעות שלנו. אם נוכל להתמקד ברגע ההווה, שהוא הדבר היחיד שקיים באמת, שום פחד לא יוכל להתקיים.

בקיצור, אשליית הזמן יוצרת את כל שאנו חווים בעולם הפיזי, אך באופן פרדוקסלי גם מאפשרת למראות הכפולות להציץ באינסוף. באמצעות הזמן אנו סובלים, ובאמצעות הזמן אנו מסוגלים לחזות באלוהים.

כאשר אנו מתים אנו עוברים לחיים שלאחר המוות, שבהם הכול נעשה ברור ואנו יוצאים מצלו של העולם הפיזי. איננו חווים זמן אלא רק את ההווה, ולכן אנו חווים רק אהבה. איננו זקוקים עוד למראות כפולות כדי לראות את האינסוף; אנו מבינים שאנחנו עצמנו חלק מן האינסוף.

נדרשו לי שנים רבות נוספות כדי לנסח את הרעיונות האלה במלואם ולפרסם את הספר האלקטרוני שלי. מה שאתם קוראים עכשיו הוא השלמת הפרויקט. אלוהים גדול.

<https://www.DylanTauber.com>

דילן טאובר